

Δ/ρος Γερ. Ζερβόπουλου

Η ΓΛΩΣΣΟΛΑΛΙΑ

μύθοι και αλήθειες

2

ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Δ/ρος Γερ. Ζερβόπουλο

Η ΓΛΩΣΣΟΛΑΛΙΑ

μύθοι και αλήθειες

2

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ αυτή η περίφημη «γλωσσολαλιά», και ποια είναι η προέλευσή της;

Να δεχθούμε το φαινόμενο αυτό σαν έργο Θεού; Σαν τέχνασμα του Διαβόλου; Σαν ανάποδη ερμηνεία των Γραφών; Σαν ψυχοπαθολογική εκτόνωση ή σα θρησκευτική κωμωδία;

Ας πούμε, πρώτα, πως η γλωσσολαλιά είναι εμπειρία πραγματική. Σ' αυτό όλοι συμφωνούν. Η διαφωνία αρχίζει από τη στιγμή που γίνεται λόγος για την πηγή αυτής της εμπειρίας, εφόσον είναι γεγονός ότι η γλωσσολαλιά ξεκινάει από μία ή και περισσότερες πηγές. Εδώ, άλλωστε, δρίσκεται η καρδιά του προβλήματος. Επειδή, ποιός είναι ο αρμόδιος να μας δεβαιώσει στην κάθε περίπτωση γλωσσολαλιάς αν η πηγή της είναι θεική ή αν είναι παραπλανητική;

Για να γίνει σωστή η διάγνωση της πηγής, χρειαζόμαστε ένα αντικειμενικό και αυθεντικό κριτήριο, κι αυτό ασφαλώς είναι ο Λόγος του Θεού. Η γραμμένη αποκάλυψη του Θεού πρέπει να θεωρείται σαν η μοναδική αυθεντία που χαρακτηρίζει σωστά την πηγή κάθε πνευματικής εμπειρίας. Γι' αυτό και πρέπει με βάση τις Γραφές να ερευνήσουμε τούτο το ενδιαφέρον θέμα.

Η γλωσσολαλιά δεν είναι ένα φαινόμενο μοναδικό της Χριστιανικής θρησκείας. Όπως και παραπάνω αναφέραμε, προέρχεται από διάφορες πηγές. Περιπτώσεις γλωσσολαλιάς αναφέρουν λ.χ. και οι ειδωλολάτρες συγγραφείς. Ο αρχαίος φιλόσοφος Πλάτωνας (429—347 π.Χ.)· ο Λατίνος Βιργίλιος, καθώς και άλλοι, μιλούν στα έργα τους για εκστατικές, μυστηριώδεις γλώσσες που ακούονταν στις ειδωλολατρικές ιεροτελεστίες. Επίσης, η Πυθία στους Δελφούς, καθώς και οι λάτρες των μυστηριακών θρησκειών, μιλούσαν εκστατικές γλώσσες. Συμπεραίνουμε λοιπόν, ότι ο Σατανάς μπορεί και μιμείται τέλεια το φαινόμενο της γλωσσολαλιάς. Έχει την ειδικότητα ο Σατανάς να μιμείται ακόμα και τους τρόπους που χρησιμοποιεί ο Θεός κάνοντας τα υπερφυσικά έργα Του. Ένα ζωντανό παράδειγμα είναι τα θαύματα.

Γίνονται θαύματα αλήθειας· αλλά όλοι γνωρίζομε ότι γίνονται και θαύματα δόλιας απομίμησης. Τέτοια θαύματα σατανικής προέλευσης, ήσαν λ.χ. αυτά που έκαναν οι μάγοι της Αιγύπτου, μιμούμενοι τα υπερφυσικά σημεία που ενεργούσε ο Θεός δια μέσου του Μωϋσή (Εξ' εδ. ζ). Έχομε και τα θαύματα που ενεργούσε ο Σίμωνας, ο μάγος, για ν' ανταγωνιστεί τη διακονία του Φιλίππου

(Πραξ. 8/9–21). Δυο μονάχα από τα κάθε λογής παραδείγματα. Στην εποχή μας, τέτοιας μορφής υπερφυσικά σημεία ο Σατανάς ενεργεί πάμπολλα, με τον σκοπό να κλονίσει ή να δυσφημίσει την αλήθεια του Ευαγγελίου.

Ακόμα και για την προφητεία, η Αγία Γραφή μας κτυπάει τον κώδωνα του κινδύνου, ώστε να μη εξαπατηθούμε ως προς την προέλευση της. Να η προειδοποίηση:

«οὐαὶ εἰς τοὺς προφήτας τοὺς μωροὺς, τοὺς περιπατοῦντας ὀπίσω τοῦ πνεύματος αὐτῶν καὶ δὲν εἶδον οὐδεμίαν δρασιν· λαλοῦσιν ὁράσεις ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, οὐχὶ ἀπὸ στόματος Κυρίου (Ιεζ. ιγ'12· Ιερ. κγ'116).

Επίσης, με υπερφυσικά σημεία και ψευδοπροφητείες ο Σατανάς ζητάει με τις μεθοδείες του να «εξαπατήσει ει δυνατόν και τους εκλεκτούς» (Μαθ. 24/24· Πραξ. 8/9· 16/17).

Η γλωσσολαλία λοιπόν, είναι κι αυτή ένα υπερφυσικό σημείο που καθώς η Ιστορία και η Βίβλος όπως είδαμε μας βεβαιώνουν, υπόκειται σε νοθεία, σε ψεύτισμα, σε δόλια απομίμηση, όπως ακριβώς γίνεται και με τα δύο άλλα υπερφυσικά σημεία – το θαύμα και την προφητεία. Ο Διάβολος είναι ένας θαυμάσιος μμητής του Θεού, αφού, καθώς και ο απ. Παύλος βεβαιώνει, ότι «μεταμφιέζεται σε άγγελο φωτός» (2 Κορ. 11/14).

Χρειάζεται πνευματική διάκριση, ταπείνωση καθώς και ευσυνείδητη βαθεία μελέτη, για να μπορέσουμε να διαχωρίσουμε τον μύθο από την αλήθεια, στο θέμα της γλωσσολαλίας. Αυτό απαιτεί το πνευματικό μας συμφέρον, άσχετα αν είμεθα υπέρ ή κατά του χαρίσματος των γλωσσών.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΗΠΩΣ ιστορική παράδοση σε πηγές έξω από την Καινή Διαθήκη, που να μας διευκολύνει να ξεκαθαρίσουμε κάπως τα πράγματα τα σχετικά με τη γλωσσολαλία;

Καμμία τέτοια παράδοση δεν υπάρχει. Τούτο που υπάρχει είναι μία σειρά από μαρτυρίες ή ομοιότητες που, καθώς λέγεται, εξιστορούν τη φύση της γλωσσολαλίας του πρώτου αιώνα.

Επικαλούνται λ.χ. το χωρίο του Ειρηναίου (120–202 μ.Χ.): «...πολλών ακούομεν αδελφών εν τη Εκκλησία προφητικά χαρίσματα έχόντων και παντοδαπαίς (=παντός είδους) λαλούντων δια του Πνεύματος γλώσσαις,¹» όμως, τούτο δεν ξεκαθαρίζει διόλου τι εννοεί εδώ η λέξη «γλώσσαις». Δεν μπορούμε, συνεπώς, να γνωρίζουμε για ποιο είδος γλωσσών εδώ πρόκειται, αν πρόκειται δηλαδή για «ξένες γλώσσες» για μυστικές γλώσσες, για γλώσσες της μαγείας κ.τ.λ.

Έχουμε επίσης και τους προφήτες για τους οποίους μιλεί ο Κέλσος.² Αυτοί, χειρονομούν και προφητεύουν μέσα στα ιερά, τις πόλεις και τα στρατόπεδα στη Φοινίκη και στην Παλαιστίνη, κηρύττοντας: «Είμαι ο Θεός ή ο Υιός του Θεού ή το Πνεύμα του Θεού. Ο κόσμος μετ'ολίγον θα καταστραφεί κ.τ.λ.», και συνεχίζουν το κήρυγμά τους με λόγους άγνωστους, μανιώδεις, τελειώς σκοτεινούς (άγνωστα, πάροιστρα, πάντη άδηλα), «των οποίων κανείς άνθρωπος έχων ορθόν λόγον δεν θα ηδύνατο να εύρη την σημασίαν, κ.τ.λ.».

Θα μπορούσε κάποιος να σκεφθεί επίσης τους Μοντανιστές, καθώς και την προφήτισσα Μαξιμίλλα που έλεγε, «εν πνεύματι»: «Είμαι λόγος, πνεύμα και δύναμις»³

Ίσως εδώ να πρόκειται για γνωστικούς ημιεθνικούς που έπαιρναν για μοντέλο τη μυστηριώδη γλώσσα της μαγείας. Τούτοι φυσικά, δεν ήσαν αληθινοί χριστιανοί, επειδή τους έβλεπε κανείς να παρολογοίζονται μέσα στους ναούς «εν ιεροίς», όπως και «έξω ιερών».

Στην εποχή του Χρυσόστομου, καθώς φαίνεται, κάθε ανάμνηση γλωσσολαλίας είχε χαθεί. Με την ευκαιρία των χαρισμάτων εν γένει, ο μεγάλος διδάσκαλος της Αντιόχειας ομολογεί, ειδικά για το χάρισμα των γλωσσών ότι, «ολόκληρο το χωρίο (για τη γλωσσολαλία) είναι πολύ σκοτεινό. Αυτή η σκοτεινότητα προέρχεται από

¹. Καθ'αιρέσεων IV, 6.1.

². Ωριγένης: Κατά Κέλσου VII, 9.

³. Ευσ. Εκκλ. Ιστορ. Ευσέβιος V 16.

την άγνοιά μας για το τι συνέβαινε τότε αλλά δεν συμβαίνει πλέον στις ημέρες μας».¹

Με βάση λοιπόν τούτη τη μαρτυρία γνωρίζομε ότι, το αργότερο στην εποχή του Χρυσόστομου, το φαινόμενο της γλωσσολαλίας είχε εξαφανισθεί από τους κόλπους της Εκκλησίας.

Από τότε δηλαδή που άρχισε η ερμηνευτική εργασία πάνω στο κείμενο των γλωσσών, δεν βρίσκομε πουθενά συνέχεια των φαινομένων της προφητείας ή της γλωσσολαλίας, όπως πραγματεύεται τα χαρίσματα αυτά ο απόστολος στην επιστολή του προς τους Κορινθίους.

Αν προχωρήσουμε στην περίοδο του Μεσσαίωνα, εκδηλώθησαν τότε ελάχιστες μόνον περιπτώσεις γλωσσολαλίας, θαυμάτων και οράσεων ακαθόριστης προέλευσης. Αργότερα, στην περίοδο της θρησκευτικής Μεταρρύθμισης τού 16ου αιώνα, η Ιστορία αναγράφει σποραδικά, —δύο ή τρία—, συμπτώματα γλωσσολαλίας, ιδιαίτερα στους κόλπους της Ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας.

Με λίγα λόγια, η ιστορία μας πληροφορεί, ότι ύστερα από το φαινόμενο της γλωσσολαλίας στην εκκλησία της Κορίνθου, —στον πρώτον αιώνα—, καμιά άλλη αξιόλογη κίνηση γλωσσολαλίας δεν είχε αναφανεί μέχρι τον 20ον αιώνα μας.²

Το δόγμα της γλωσσολαλίας που σήμερα το εφαρμόζουν οι Χριστιανοί με το όνομα «Πεντηκοστιανοί» και «Χαρισματικοί», δεν περιορίσθηκε σε έναν μόνον κλάδο της Χριστιανοσύνης. Σήμερα η γλωσσολαλία είναι μία εμπειρία που έχει γίνει δεκτή όχι μόνον από τους ποικίλους κλάδους της Διαμαρτύρησης (Βαπτιστές, Προεσβυτερικούς, Λουθηρανούς, Μεθοδιστές κ.ά), αλλ'επίσης έχει κερδίσει έδαφος και στα άλλα δύο κύρια σώματα της οργανωμένης Χριστιανοσύνης (Ρωμαιοκαθολικούς και Ορθόδοξους).

Τούτη η μελέτη μας, αν και σύντομη, είναι το καταστάλαγμα ευσυνείδητης έρευνας πάνω στο θέμα της γλωσσολαλίας· ένα επίμαχο θέμα που έχει δημιουργήσει στη σημερινή Χριστιανοσύνη σύγχυση και φασαρία ουκ ολίγη.

Προχωρούμε λοιπόν, στο ενδιαφέρον θέμα μας ακολουθώντας την εξής σειρά:

1. Ερευνούμε τις τρεις περιπτώσεις ομιλίας γλωσσών, καθώς αναφέρονται στις «Πράξεις των Αποστόλων» (ευαγγελιστική γλωσσολαλία) σελ. 8—12.

¹. «Τούτο άπαν τό χωρίον σφόδρα έστιν άσαφές, τήν δέ άσάφειαν ή τών πραγμάτων άγνοία τε καί έλλειψις ποιεί τών τότε συμβανόντων, νυν δέ ου γενομένων» (Ομιλία XXIX, Επί Α' Κορ. 12, 1 εε).

². Η κίνηση άρχισε στο Λός Άντζελες των Η.Π.Α., το έτος 1906.

2. Εξετάζουμε τη φύση και τον χαρακτήρα του άλλου «γένους» γλωσσολαλίας (οικοδομητικής), αναλύοντας το 14ο Κεφάλαιο της Επιστολής Α΄ προς Κορινθίους (σελ. 13–27).
3. Συγκρίνουμε τα δύο παραπάνω γένη γλωσσολαλίας (του βιβλίου των Πράξεων και της εκκλησίας της Κορίνθου). Και εξηγούμε το γιατί το ένα «γένος» είναι τελείως διαφορετικό από το άλλο (σελ. 28–30).
4. Παρουσιάζουμε τους λόγους, με βάση τη Βίβλο και την εμπειρία, που κάνουν το φαινόμενο της γλωσσολαλίας απρεπές και ανάρμοστο στις συνάξεις της Εκκλησίας, – απρεπές για τους πιστούς και κακή μαρτυρία για τους απίστους (σελ. 31–33).
5. Τέλος, παρουσιάζουμε τα συμπεράσματα της μελέτης.

ΟΙ ΓΛΩΣΣΕΣ ΣΤΙΣ «ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ»

Το διβλίο των Πράξεων των Αποστόλων πράγματι αναγράφει τρία περιστατικά στα οποία το δώρο του Πνεύματος συνοδεύεται από την ομιλία γλωσσών. Μπορούμε άραγε στα περιστατικά αυτά να στηρίξουμε το δόγμα της γλωσσολαλίας;

Ας εξετάσουμε την κάθε περίπτωση χωριστά:

Το πρώτο περιστατικό: (Πράξ. 2/1-4, 7, 38).

Καί οτε ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδόν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Καί ἐξαίφνης ἔγινε ἤχος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὡς ἀνέμον βιαίως φερομένου, καί ἐγέμισεν ὄλον τόν οἶκον ὅπου ἦσαν καθήμενοι. Καί ἐφάνησαν εἰς αὐτούς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ὡς πυρός, καί ἐκάθισεν ἐπὶ ἓνα ἕκαστον αὐτῶν. Καί ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καί ἤρχισαν νά λαλῶσιν ξένας γλώσσας, καθὼς τό Πνεῦμα ἔδιδεν εἰς αὐτούς νά λαλῶσιν... Ἐξεπλήττοντο δέ πάντες καί ἐθαύμαζον, λέγοντες πρός ἀλλήλους, Ἰδού πάντες οὗτοι οἱ λαλοῦντες δέν εἶναι Γαλιλαῖοι; Καί πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος ἐν τῇ ἰδίᾳ ἡμῶν διαλέκτῳ ἐν ἧ ἔγεννήθημεν;... Καί ὁ Πέτρος εἶπε πρός αὐτούς, «Μετανοήσατε καί ἄς βαπτισθῆ ἕκαστος ὑμῶν εἰς τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί θέλετε λάβει τήν δωρεάν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...»

Κατά το Σχέδιο του Θεού, ο απόστολος Πέτρος άνοιξε με το κήρυγμά του την πόρτα της Εκκλησίας του Χριστού πρώτα στους Ιουδαίους, αφού όμως προηγήθησαν εντυπωσιακά φαινόμενα, έτσι ώστε με τα φαινόμενα αυτά ν' αποδειχθεί ότι ο Θεός πράγματι εκπλήρωσε την προφητική Του υπόσχεση και χορήγησε στους Ιουδαίους το Πνεύμα Του.

Οι γλώσσες που ακούστηκαν την ημέρα της Πεντηκοστής ήσαν γλώσσες ομιλούμενες, άγνωστες μεν στους αποστόλους που τις μιλούσαν, αλλά εύκολα κατανοητές από εκείνους που τις άκουαν, «Κρητες καί Ἰσραβες, ἀκούομεν αὐτούς λαλοῦντας ἐν ταῖς γλώσσαις ἡμῶν τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ» (2/11). Γίνεται λοιπόν φανερό ότι δεν υπάρχει καμία σχέση ανάμεσα στις ομιλούμενες και κατανοητές αυτές γλώσσες της Πεντηκοστής και στις ακατανόητες γλώσσες των γλωσσολάλων της Κορίνθου.

Η ομιλία ξένων αλλά γνωστών γλωσσών, την ημέρα της Πεντηκοστής, ήταν μία κυριαρχική ενέργεια του Αγίου Πνεύματος που έλυσε το πρόβλημα της γλωσσικής επικοινωνίας, ώστε να ευαγγελισθούν τα πλήθη των Ιουδαίων που είχαν συγκεντρωθεί στα Ιεροσόλυμα και άκουαν στις γλώσσες και στις διαλέκτους τους «τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ».

Εξυτηρέτησε η ομιλία ξένων γλωσσών και ένα πρακτικό σκοπό για τις τότε περιστάσεις: Φάνηκε με εντυπωσιακά σημεία (ήχος ανέμου και πύρινες γλώσσες), η εκπλήρωση της σχετικής προφητείας και συνεπώς η αρχή της Νέας Οικονομίας, (Ιωήλ 6'/28,29).

Το δεύτερο κατά σειρά περιστατικό: (Πράξ. 10/32, 44-46· 11/13-14).

Εδώ, η έκχυση του Πνεύματος συνδυάζεται με την ομιλία γλωσσών, ενώ ο απόστολος Πέτρος κήρυττε τον Χριστό στον οικογενειακό κύκλο του Ρωμαίου αξιωματικού Κορνήλιου.

«Πέμφον λοιπόν εις Ἰόππην, καί προσκάλεσον τόν Σίμωνα ὅστις ἐπονομάζεται Πέτρος... ὅστις ελθών θέλει σοί λαλήσει... Τότε ὁ Πέτρος ἀνοίξας τό στόμα εἶπεν. Ἐπ'ἀληθείας γνωρίζω, ὅτι δέν εἶναι προσωπολήπτης ὁ Θεός· ἀλλ' ἐν παντί ἔθνει ὅστις φοβεῖται αὐτόν, καί ἐργάζεται δικαιοσύνην, εἶναι δεκτός εἰς αὐτόν... Ἐνῶ ἔτι ἐλάλει ὁ Πέτρος τούς λόγους τούτους, ἐπήλθε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐπί πάντας τούς ἀκούοντας τον λόγον».

«Καί ἐξεπλάγησαν οἱ ἐκ περιτομῆς πιστοί, ὅσοι ἦλθον μετά τοῦ Πέτρου, ὅτι ἡ δωρεά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐξεχύθη καί ἐπί τά ἔθνη διότι ἤκουον αὐτούς λαλοῦντας γλώσσας καί μεγαλύνοντας τον Θεόν».

Από τα παραπάνω εξιστορούμενα μαθαίνομε, ότι ο άγγελος έφερε στον Εθνικό Κορνήλιο το μήνυμα να καλέσει στο σπίτι του τον απόστολο Πέτρο «ὅστις λαλήσει πρὸς σέ λόγους, δι' ὧν θέλεις σωθῆ σύ καί πᾶς ὁ οἶκος σου». Επομένως, το κήρυγμα του Πέτρου στο σπίτι του Κορνήλιου ήταν κήρυγμα ευαγγελιστικό πρὸς Σωτηρία. Έτσι, σαν κήρυγμα ευαγγελιστικό, το χαρακτήρισε και η τότε Εκκλησία όταν οι πιστοί, «ἐδόξαζον τόν Θεόν, λέγοντες, Καί εἰς τά ἔθνη λοιπόν ἔδωκεν ὁ Θεός τήν μετάνοιαν εἰς ζωήν». (11/18).

Στο σχέδιο του Θεού, το γεγονός αυτό είχε ιστορική σημασία, επειδή εκείνη ήταν η πρώτη φορά που ο Θεός πρόσφερε τη Σωτηρία Του και στους Εθνικούς, διά μέσου της πίστης. Στην περίπτωση εκείνη οι γλώσσες ήταν ένα εξωτερικό σημείο απαραίτητο ώστε «οἱ ἐκ περιτομῆς πιστοί» που ἦσαν εκεί παρόντες, να έχουν μιά ορατή απόδειξη ότι ο Θεός πράγματι χορήγησε το Ἅγιο Πνεῦμα και στους Εθνικούς, και μάλιστα κατά τον ίδιο τρόπο καθώς το είχε χορηγήσει και στους Ιουδαίους, την ημέρα της Πεντηκοστής· «Μήπως δύναται τις νά ἐμποδίση τό ὕδωρ, ὡστε νά βαπτισθῶσιν οὗτοι, (οἱ ἔθνικοί στό σπίτι τοῦ Κορνήλιου) οἵτινες ἔλαβον τό Πνεῦμα τό Ἅγιον καθώς καί ἡμεῖς (οἱ Ιουδαῖοι κατά τήν Πεντηκοστή);

Αυτός ο παραλληλισμός και η στενή σχέση των δύο περιστατικών (της Πεντηκοστής και του Κορνηλίου) σκοπεύει να μας δείξει ότι ο Κορνήλιος και η συντροφιά του, ως Εθνικοί, μπορούσαν πλέον να σωθούν διά του κοινού μέσου της πίστης και να γίνουν ισάξια με τους Ιουδαίους μέλη του Σώματος του Χριστού. Στην περίπτωση εκείνη οι γλώσσες ήσαν η ορατή σφραγίδα αυτής της νέας τάξης πραγμάτων, όταν «ὁ Θεός ἔδωκεν εἰς αὐτούς (τούς Ἐθνικούς) τὴν ἴσην δωρεάν ὡς καὶ εἰς ἡμᾶς, διότι ἐπίστευσαν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν» (Πράξ. 11/17).

Συγκρίνοντας τις δύο αφηγήσεις, (της Πεντηκοστής και του Κορνηλίου), συμπεραίνομε ότι:

(1) Και στις δύο περιπτώσεις οι γλώσσες ήσαν κατανοητές από τους ακούοντας, διότι καθώς στην Πεντηκοστή οι ακροατές άκουαν αὐτούς (τούς μαθητές) λαλοῦντας ἐν ταῖς γλώσσαις ἡμῶν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ» (2/11), ἔτσι και στο σπίτι του Κορνηλίου «ἤκουσον αὐτούς λαλοῦντας γλώσσας, καὶ μεγαλύνοντας τὸν Θεόν» (10/46). Συνεπώς οι γλώσσες που ακούστηκαν στο σπίτι του Κορνηλίου δεν ήσαν ακατανόητες, αλλά γνωστές και σαφείς στους ακούοντας, ήσαν δηλαδή γλώσσες του ίδιου γένους με τις γλώσσες της Πεντηκοστής.

(2) Η δωρεά του Πνεύματος που έλαβαν οι Εθνικοί στο σπίτι του Κορνηλίου ήταν εμπειρία αναγέννησης και όχι βάπτισμα κάποιας «δεύτερης πείρας», επειδή οι άνθρωποι εκείνοι άρχισαν να μιλοῦν γλώσσες πρὶν ακόμα ο απόστολος Πέτρος τελειώσει να τους κηρύττει για τη Σωτηρία του Χριστού: «Ἐνῶ ἔτι (ὁ Πέτρος) ἐλάλει τοὺς λόγους τούτους, ἐπλήθε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐπί πάντας τοὺς ἀκούοντας τόν λόγον, Καί ἐξεπλάγησαν οἱ τῆς περιτομῆς πιστοί... Διότι ἤκουον αὐτούς λαλοῦντας γλώσσας, καὶ μεγαλύνοντας τόν Θεόν» (10/44-46).

Το τρίτο περιστατικό: (Πράξ. 19/1-7).

«Ἐνῶ δέ ὁ Ἄπολλῶς ἦτο ἐν Κορίνθῳ, ὁ Παῦλος ἀφοῦ ἐπέρασε τά ἀνωτερικά μέρη, ἦλθεν εἰς Ἐφεσον· καὶ εὗρων τινὰς μαθητάς, εἶπε πρὸς αὐτούς, Ἐλάβετε Πνεῦμα Ἅγιον ἀφοῦ ἐπιστεύσατε; Οἱ δέ εἶπον πρὸς αὐτόν, Ἀλλ' οὐδέ ἂν ὑπάρχη Πνεῦμα Ἅγιον ἠκούσαμεν. Καί εἶπε πρὸς αὐτούς, Εἰς τί λοιπόν ἐβαπτίσθητε; Οἱ δέ εἶπον, Εἰς τὸ βάπτισμα του Ἰωάννου. Καί εἶπεν ὁ Παῦλος, Ὁ Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισε βάπτισμα μετανοίας, λέγων πρὸς τὸν λαόν νά πιστεύσωσιν εἰς τὸν ἐρχόμενον μετ' αὐτόν, τουτέστιν, εἰς τὸν Χριστόν Ἰησοῦν. Ἀκούσαντες δέ, ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸ ὄνομα του Κυρίου Ἰησοῦ. Καί

αφοῦ ὁ Παῦλος ἐπέθηκεν ἐπ' αὐτῶν τὰς χεῖρας, ἦλθε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπ' αὐτούς, καὶ ἐλάλουν γλώσσας καὶ προεφήτευον. Ἦσαν δὲ πάντες οὗτοι ἄνδρες ὡς δώδεκα.»

Εἰς μαθαίνομε, πως ὅταν ἐκεῖνοι οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ, ἀκολούθησαν τὴν ὁδηγίαν τοῦ ἀποστόλου κι' ἐβαπτίσθησαν στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, «ὁ Παῦλος ἐπέθηκεν ἐπ' αὐτῶν τὰς χεῖρας, ἦλθεν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπ' αὐτούς, καὶ ἐλάλουν γλώσσας καὶ ἐπροφήτευον» (Πράξ. 19/5-6).

Ἦταν μήπως αὐτὴ μία πείρα διαφοροτικὴ ἀπὸ τὴν ἀναγέννησίν τους;

Απὸ τὰ συμφραζόμενα τοῦ κειμένου συμπεραίνουμε ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἐπειδὴ δὲν εἶχαν σωθεῖ δὲν εἶχαν καὶ βαπτισθεῖ στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Μόλις ὁ ἀπόστολος Παῦλος κατάλαβε ὅτι οἱ μαθητὲς ἐκεῖνοι δὲν γνῶριζαν τίποτε γιὰ τὸ δῶρο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δὲν προσπάθησε νὰ τοὺς διαφωτίσει γιὰ κάποια πείρα μεταγενέστερη τῆς ἀναγέννησης. Τὸ νόημα τῶν λόγων τοῦ ἀποστόλου ἦταν νὰ τοὺς ἐξηγήσει ὅτι ὁ τρόπος τῆς λήψης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δὲν εἶναι τὸ «βάπτισμα εἰς μετάνοια» ποὺ κήρυττε ὁ Ἰωάννης, ἀλλὰ ἡ πίστη στὸν Σωτῆρα Χριστό. Ἐπρεπε συνεπῶς, νὰ κάμουν τὸ πρῶτο αὐτὸ δῆμα γιὰ νὰ ἐνσωματωθοῦν στὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ νὰ πιστεύσουν ὄχι ἀπλῶς στὸν ἐπίγειο Μεσσία ποὺ κήρυττε ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστῆς ἀλλὰ στὸν Κύριο Ἰησοῦ. Ἀμέσως μόλις συμμορφώθηκαν «ἦλθεν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐπ' αὐτούς καὶ ἐλάλουν γλώσσας...».

Στὴν περίπτωσιν ἐκείνη οἱ γλώσσες, ὡς ὑπερφυσικὸ σημεῖο, δὲν εἶχαν ἄλλο σκοπὸ παρὰ ν' ἀποδείξουν τοὺς μαθητὲς τῆς Ἐφέσου, ὅτι ἡ ἀποστολικὴ ὑπόδειξις ἦταν αὐθεντικὴ καὶ ἡ μαρτυρία ἀληθινή.

Καὶ οἱ τρεῖς, λοιπὸν, παραπάνω περιπτώσεις ποὺ μᾶς παρουσιάζονται στὶς Πράξεις καὶ ποὺ σχετίζονται μετὰ τὴν ομιλίαν γλωσσῶν, ἐξελίχθησαν μετὰ αὐτὸν τρόπον ἐξαιτίας τῶν ἀσυνήθων συνθηκῶν ποὺ διμορφώθησαν κατὰ τὴν περίοδον ὅταν ὁ Θεὸς στερέωνε τὰ πνευματικὰ θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας Του σ' ἓνα περιβάλλον μετὰ ποικίλα θρησκευτικὰ ρεύματα.

Καὶ αὐνοψίζομε:

Περίπτωσις πρώτη: Τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς οἱ γλώσσες ὡς ἓνα ὑπερφυσικὸ σημεῖο ἐπιβεβαίωσαν τοὺς Ἰουδαίους τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς σχετικῆς προφητείας τοῦ Ἰωήλ, γιὰ τὴν ἐκχύσιν τοῦ Πνεύματος (Πράξ. 2/1-4).

Περίπτωση δεύτερη: Στο σπίτι του Κορνήλιου, οι γλώσσες ήταν το ορατό σημείο που απέδειξε στους Ιουδαίους, οι οποίοι θεωρούσαν τους Εθνικούς ακάθαρτους και βέβηλους, ότι ο Θεός δέχθηκε στην Εκκλησία Του και τους Εθνικούς, μάλιστα με το ίδιο μέσο και «ἐπί ἴσοις ὄροις» που είχε δεχθεί και τους Ιουδαίους (Πράξ. 10/34, 44-46).

Περίπτωση τρίτη: Στην Έφεσο, το υπερφυσικό σημείο των γλωσσών έδειξε στους μαθητές του Ιωάννη την αυθεντικότητα της αποστολικής μαρτυρίας για την επίσημη είσοδό τους στην Εκκλησία του Χριστού, διά μόνης της πίστης στο Πρόσωπο, όχι του επίγειου Μεσσία που κήρυττε ο Βαπτιστής Ιωάννης (βάπτισμα μετανοίας), αλλά στο Πρόσωπο του αναστάντος Κυρίου (βάπτισμα Σωτηρίας): «έβαπτίσθησαν εἰς τό ὄνομα του Κυρίου Ἰησοῦ» (Πράξ. 19/5).

Αφού μιλήσαμε πάνω στα τρία περιστατικά ομιλίας γλωσσών, όπως αναφέρονται στο διβλίο «Πράξεις των Αποστόλων», προχωρούμε τώρα για να μιλήσουμε για το χάρισμα της γλωσσολαλίας καθώς αυτό λειτουργούσε, στην εκκλησία της Κορίνθου. Και όπως θα διαπιστώσουμε στην ανάπτυξη του θέματος το χάρισμα της γλωσσολαλίας στην Κόρινθο ήταν ένα φαινόμενο διαφορετικό από το φαινόμενο του διβλίου των Πράξεων. Ήσαν δύο «γένη» γλωσσών που διέφεραν στο περιεχόμενό τους· στον τρόπο της λειτουργίας τους· στις περιπτώσεις της εκδήλωσής τους καθώς και στο σκοπό που επεδίωκαν.

ΟΙ ΓΛΩΣΣΕΣ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

«Εἰς ἄλλον δε εἶδη γλωσσῶν» (Α΄ Κορ. 12/10).

Ο προσεκτικός μελετητής της Καινῆς Διαθήκης γνωρίζει ὅτι ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ σὴν Ἐκκλησίᾳ τῆς Κορίνθου ἦταν ὁ υπερβολικὸς ζήλος τῆς ν'απασχολεῖται περισσότερο με τὰ χαρίσματα τοῦ Πνεύματος παρὰ με τοὺς καρποὺς τοῦ Πνεύματος. Καθὼς ὁ ἀπόστολος παρουσιάζει τὰ πράγματα, φαίνεται πὼς ἀπ' ὅλα τὰ πνευματικὰ χαρίσματα, τὸ χάρισμα τῆς γλωσσολαλίας ἦταν ἐκεῖνο ποῦ εἶχε σαυηνέψει τοὺς Κορινθίους, ἐπειδὴ τοὺς ἔφερεν σε κατάστασιν συναισθηματικῆς ἔκστασης καὶ σύμφωνα με τὴν προηγούμενη πείρα τοὺς σὴν εἰδωλολατρεία, οἱ Κορίνθιοι αισθάνονταν πὼς ὅσον θαύτηρη ἔκστασις ἀπολαμβάνουν τόσο πλησιέστερα σὸν Θεὸ ζοῦν. Καθόλου λοιπὸν παράξενο γιὰτί ὅλοι τοὺς ζητοῦσαν νὰ γλωσσολαλοῦν.

Τρία ἦσαν τὰ λάθη ποῦ γίνονταν σὴν Κόρινθο:

- 1) Στὶς συνάξεις τῆς Ἐκκλησίας γλωσσολαλοῦσαν πολλοὶ μαζί.
- 2) Ὁ καθένας γλωσσολαλοῦσε ὅσο χρονικὸ διάστημα ἠθελε· καὶ τὸ χειρότερο ἀκόμα,
- 3) Γλωσσολαλοῦσαν χωρὶς διερμηνέα.

Ἐτσι ἡ Ἐκκλησία τῶν Κορινθίων παρουσίαζε σὶς συνάξεις τῆς λατρείας τῆς μία ἀκαταστασία ποῦ ὄχι μονάχα μαράζωνε τὴν πνευματικὴ ζωὴ τῆς, ἀλλὰ καὶ δυσφημοῦσε τὴ μαρτυρία τῆς στοὺς ἔξω. Ὁ ἀπόστολος λοιπὸν, ἐπεμβαίνει γιὰ νὰ δάλει τὰ πράγματα σὴν θέση τοὺς.

Πὼς ὅμως θα τὸ κατόρθωνε; Ποιὰ μέθοδο προσέγγισης θα χρησιμοποιοῦσε; Θα τοὺς ἔκανε μία κατὰ μέτωπον ἐπίθεσι γιὰ νὰ τοὺς πεί «ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια» ὅσα εἶχε νὰ τοὺς πεί με τὸ κύρος τοῦ ἀποστολικοῦ τοῦ ἀξιώματος; Ἐκρινε ὅτι οἱ περιστάσεις δεν ευνοοῦσαν τέτοια αὐστηρὴ προσέγγισι. Ἦταν ἀρκετὰ φρόνιμος νὰ γνωρίζει πὼς ὅταν ἓνα ζεστὸ δοχεῖο βουτιέται σε παγωμένο νερὸ ραγίζει. Καὶ ὁ ἀπόστολος δεν σκόπευε νὰ τοὺς μαλώσει γιὰ νὰ τοὺς ἀποξενώσει ἀλλὰ μάλλον νὰ τοὺς διορθώσει καὶ νὰ τοὺς κερδίσει. Γνώριζε καλὰ ὅτι εἶχε νὰ κάμει με ἀνθρώπους ευαίσθητους κὶ ἐπιπόλαιους, οἱ ὁποῖοι προτιμοῦσαν νὰ γλωσσολαλοῦν παρὰ νὰ αγαποῦν. Τὸ πρόβλημα δεν φαινόταν εὐκόλο.

Πράγματι, σὸ Κεφάλαιο 14 ποῦ ἀναλύομε, παρατηροῦμε τὴ σοφία καὶ τὴ χάρι ποῦ μεταχειρίζεται ὁ ἀπόστολος γιὰ νὰ ἐξηγήσει στοὺς Κορινθίους ὅτι πρέπει νὰ σταματήσουν νὰ παιδιαρίζουν καὶ ν'αρχίσουν ἐπὶ τέλους νὰ συμπεριφέρονται σὴν Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ σαν ὠριμοὶ ἄνδρες.

Το θέμα των πνευματικών χαρισμάτων απασχολεί τα Κεφάλαια 12, 13 και 14 της Επιστολής προς Κορινθίους Α΄.

Στο Κεφάλαιο 12 ο απόστολος απαριθμεί τα χαρίσματα του Πνεύματος, ένα προς ένα, και συνάμα ορίζει τις αρχές που πρέπει να τα κατευθύνουν.

Στο Κεφάλαιο 13 εξηγεί πως όλα τα χαρίσματα στέκονται εφ'όσον στηρίζονται πάνω στη βάση της αγάπης. Χωρίς την αγάπη όλα πέφτουν.

Τέλος στο Κεφάλαιο 14, το οποίον σχολιάζομε αμέσως παρακάτω, ο Παύλος υποδεικνύει τους πρακτικούς κανόνες της λειτουργίας διαφόρων χαρισμάτων, αλλά κύριος σκοπός του είναι να δείξει ότι το χάρισμα που οι Κορινθιοί τόσο πολύ ύψωναν και επεδίδωκαν, η γλωσσολαλία, είναι στην πραγματικότητα το πλέον άκαρπο και ανωφελές απ'όλα τα άλλα χαρίσματα.

Πρός Κορινθίους Επιστολή Α' – Κεφ. 14

(εδάφ. 1–25) Η προφητεία είναι ανώτερη από τη γλωσσολαλιά

1. *Ἀκολουθεῖτε τὴν ἀγάπην· καὶ ζητεῖτε μετὰ ζήλου τὰ πνευματικά, μᾶλλον δὲ τὸ να προφητεύητε.*

Ο απόστολος πρώτα συγκρίνει όλα μαζί τα πνευματικά χαρίσματα με την αγάπη, χρησιμοποιώντας για μεν την αγάπη το ρήμα «διώκετε» (κείμενο). ενώ για τα πνευματικά χαρίσματα το ρήμα «ζηλοῦτε».

Το κάνει αυτό για να δείξει ότι η αγάπη είναι το πρώτο και απαραίτητο γνώρισμα της Χριστιανικής ζωής, γι'αυτό και οι Κορινθιοί την αγάπη πρέπει να κυνηγούν με επιμονή, (διώκετε). Όσο για τα πνευματικά χαρίσματα, απλώς ας τα επιθυμούν, (ζηλοῦτε).

Η αγάπη, επομένως, σαν καρπός του Πνεύματος είναι στα μάτια του Θεού στολίδι πολυτιμότερο απ'όλα μαζί τα χαρίσματα του Πνεύματος, (βλ. Κεφ. 13).

Κατόπιν, ο απόστολος προχωρεί κάνοντας μια δεύτερη σύγκριση, τη φορά τούτη μεταξύ του χαρίσματος της προφητείας και του χαρίσματος της γλωσσολαλιάς.

Ορίζει, λοιπόν ο απόστολος ότι στις συνάξεις της Εκκλησίας, πρέπει να προτιμάται η προφητεία, όχι η γλωσσολαλιά. Και προφητεία είναι τα κατανοητά κι'εμπνευσμένα λόγια που κατηχούν και στηρίζουν τους πιστούς.

Όσο για τη γλωσσολαλιά, αυτό είναι ένα χάρισμα κατώτερης αξίας και χρησιμότητας, συγκεκριμένα, είναι χάρισμα κατώτερο από την προφητεία. Ο απόστολος εδώ, θέτει σαν αρχή ότι αυτό που είναι στους άλλους ακατανόητο (γλωσσολαλιά) έχει κατώτερη αξία από αυτό που είναι κατανοητό (προφητεία).

Να, πώς εξηγεί αυτή την αλήθεια:

2. *Διότι ὁ λαλῶν γλώσσαν ἀγνώριστον, δὲν λαλεῖ πρὸς ἀνθρώπους, ἀλλὰ πρὸς τὸν Θεόν· διότι οὐδεὶς ἀκούει αὐτόν, ἀλλὰ μὲ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ λαλεῖ μυστήρια.*
3. *Ὁ δὲ προφητεύων, λαλεῖ πρὸς ἀνθρώπους εἰς οἰκοδομὴν καὶ προτροπὴν καὶ παρηγορίαν.*

Ο γλωσσολάλος δεν ωφελεί την εκκλησία επειδή δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να μονολογεί και μάλιστα σε γλώσσα άγνωστη. Μιλεί στον Θεό με λόγια μυστικά και ακατανόητα στους άλλους (οὐδεὶς ἀκούει). Δεν προσφέρει στην εκκλησία την ελάχιστη πνευματική

ωφέλεια. Το κέρδος είναι εντελώς περιορισμένο και αποκλειστικά προσωπικό. Ο πιστός όμως που προφητεύει, αυτός ωφελεί την εκκλησία, επειδή μιλεί λόγια κατανοητά προσφέροντας στους αδελφούς μία πνευματική αλήθεια, ή κάποιο θείο μήνυμα με τελεία συναίσθηση των λόγων του.

Ο απόστολος εξηγεί ότι τα λόγια του προφήτη έχουν οικοδομή, δηλαδή στήριξη της χριστιανικής πίστης και αύξηση της πνευματικής δύναμης· έχουν παράκληση, δηλαδή είναι λόγια που στερεώνουν την ειρήνη του πιστού και προστατεύουν την πνευματική του ευημερία· έχουν τα λόγια του προφήτη επίσης, παραμυθία, δηλαδή είναι λόγια που αναφερόντων την εν Χριστώ ελπίδα και γλυκαίνουν την πονεμένη καρδιά.

4. *Ὁ λαλῶν γλῶσσαν ἀγνώριστον, ἐάντὸν οἰκοδομεῖ· ὁ δὲ προφητεύων, τὴν ἐκκλησίαν οἰκοδομεῖ.*

Το χάρισμα εκείνου που γλωσσολαλεί καθώς και εκείνου που προφητεύει, εξηγεί ο απόστολος, είναι δύο χαρίσματα αντίθετα το ένα πρὸς το ἄλλο ὄχι μονάχα στον τρόπο που λειτουργοῦν, ἀλλὰ επίσης και στα αποτελέσματα που φέρουν. Διότι ο γλωσσολάλος ωφελεί μονάχα τον εαυτό του, ο ἴδιος αισθάνεται μία εσωτερική ικανοποίηση, ἀλλὰ ο ἄλλος ἢ το σύνολο των πιστῶν δεν ωφελείται εις τίποτε.

Εδῶ ο απόστολος αφήνει να εννοηθεῖ, ὅτι στις συνάξεις της εκκλησίας, η γλωσσολαλία μαρτυρεῖ κάποια δόση ιδιοτέλειας, επειδή ο γλωσσολάλος οἰκοδομεῖ μονάχα τον εαυτό του και αποξενώνει εντελῶς την υπόλοιπη εκκλησία. Το Ἅγιο Πνεῦμα δεν εργάζεται με τέτοιον εγωκεντρικό τρόπο ἀλλὰ με τρόπο αλτροῦστικό, «ἡ ἀγάπη δὲν ζητεῖ τὰ ἰδικά της» (Κεφ. 13). Η αποστολή του καθενός μέλους στις συνάξεις της εκκλησίας, δεν εἶναι το να δώσει ο καθένας στον εαυτό του, ἀλλὰ το να μοιρασθεῖ ο καθένας το δικό του με τους ἄλλους. Επομένως, ὄχι αυτός που γλωσσολαλεί ἀλλὰ αυτός που προφητεύει μοιράζει στη συντροφιά των αγίων τα πνευματικά δῶρα, κι'έτσι ὅλοι ευχαριστοῦν τον Θεό.

5. *Θέλω δὲ πάντες νά λαλήτε γλώσσας, μᾶλλον δὲ νά προφητεύητε· διότι ὁ προφητεύων εἶναι μεγαλύτερος παρά ὁ λαλῶν γλώσσας, ἐκτός ἐάν διερμηνεύῃ, διὰ νά λάβῃ οἰκοδομὴν ἢ ἐκκλησία.*

Γνωρίζοντας ο απόστολος ὅτι η γλωσσολαλία ἦταν η μεγάλη αδυναμία των Κορινθίων, ἔκρινε πως δεν θα ἦταν φρόνιμο να κτυπήσει, ἀμέσως και κατ'ευθείαν, αὐτή την αδυναμία τους. Θα

τους ερέθιζε και θα τους πείσμωνε. Προτίμησε λοιπόν να αποδεχθεί την υπάρχουσα κατάσταση αλλά συγχρόνως να τραθήξει ολόκληρο το ενδιαφέρον των γλωσσολάλων σ' ένα καλύτερο χάρισμα, —στο χάρισμα της προφητείας.

Γράφοντας ο Παύλος, «θέλω όλοι σας νά λαλείτε γλώσσας» δεν επιβάλλει στην Εκκλησία το δόγμα της γλωσσολαλιάς, ούτε προτρέπει όλους ανεξαιρέτως τους Χριστιανούς να μιλήσουν γλώσσες. Ένα τέτοιο συμπέρασμα θα ερχόταν σε αντίθεση με τα λόγια του ίδιου αποστόλου, ο οποίος αλλού μας εξηγεί ότι το θέλημα του Θεού είναι να μή λαλούν γλώσσες όλοι οι Χριστιανοί (Α΄ Κορ. 12/30)· διότι κανένα χάρισμα δεν δίδεται σε όλους ανεξαιρέτως. Τα χαρίσματα μοιράζονται «καθώς θέλει» το Πνεύμα, και όχι καθώς ο άνθρωπος επιθυμεί (Α΄ Κορ. 12/10-11).

Γίνεται λοιπόν φανερό, ότι τα παραπάνω λόγια του αποστόλου τα απευθύνει αποκλειστικά προς εκείνους που μιλούσαν γλώσσες, χωρίς να φέρνει καμμία αντίρρηση στην υπάρχουσα κατάσταση.

Το νόημα των λόγων του είναι: «Όλοι σείς που λαλείτε γλώσσες θέλω να συνεχίσετε να ασκείτε το χάρισμα. Κάνετε καλά να λαλείτε γλώσσες. Είναι ένα χάρισμα που ατομικώς σας οικοδομεί. Αλλά θα κάμετε καλύτερα αν παραιτηθήτε από το χάρισμα της γλωσσολαλιάς και απασχολείσθε με την προφητεία, που είναι ένα πλέον ωφέλιμο και καρποφόρο χάρισμα».

Η μόνη περίπτωση που η γλωσσολαλιά βοηθεί την εκκλησία είναι να ερμηνεύεται, παρατηρεί ο απόστολος. Ερμηνευτής δυνατό να είναι ο ίδιος ο γλωσσολάλος (εδ. 14/13), είτε άλλος (εδ. 14/27).

Μέχρις εδώ ο απόστολος δεν καταπίεσε τον ζήλο των γλωσσολάλων· δεν τους αποθάρρυνε. Τόνισε όμως την ανωτερότητα της προφητείας.

Προχωρεί τώρα γιά να εξηγήσει ότι η γλωσσολαλιά είναι γιά την εκκλησία όχι μόνον άσκοπη αλλά και επιζήμια:

6. *Καί τώρα, αδελφοί, εάν έλθω προς εσάς λαλών γλώσσας, τί θέλω σας ώφελήσει, εάν δέν σας λαλήσω ή μέ αποκάλυψη, ή μέ γνώσιν, ή μέ προφητείαν, ή μέ διδαχήν;*

Ο απόστολος πληροφορεί τους Κορινθίους ότι υπάρχει ένας τρόπος ώστε η επίσκεψή του στην Κόρινθο να καταντήσει άκαρπη και άχρηστη. Αυτός ο τρόπος είναι, γράφει ο απόστολος, να έλθω και να μιλώ μεταξύ σας ακατανόητες γλώσσες, αντί να σας μιλώ με γλώσσα κατανοητή και να σας μεταδώσω αποκάλυψη, γνώση, προφητεία ή διδαχή.

Ο απόστολος μετέδιδε αποκάλυψιν, ενόσω φανέρωνε ουράνιες αλήθειες του Ευαγγελίου τις οποίες παρελάμβανε απ'ευθείας από τον Κύριο (Α' Κορ. 11/23)· μετέδιδε γνώση, παρουσιάζοντας στο σώμα της Εκκλησίας βαθύτερα πνευματικά πράγματα που χάριζαν στις ψυχές των πιστών χαρά και ελπίδα· μετέδιδε προφητεία, δηλαδή λόγια οικοδομής, παράκλησης και παρηγορίας. Τέλος, μετέδιδε διδασχή, ενόσω εξηγούσε την πρακτική εφαρμογή της χριστιανικής αληθείας στην καθημερινή ζωή.

Όταν λοιπόν, η γλωσσολαλία λειτουργεί έξω από τα πνευματικά αυτά πλαίσια δεν είναι παρά ένας κούφιος ήχος, εντελώς άχρηστος για τη ζωή της εκκλησίας.

Γιά να εντυπώσει ο Παύλος αυτή τη σκέψη του στους Κορινθίους, σχετικά με την άσκοπη χρήση που έχει στην εκκλησία η γλωσσολαλία, παρουσιάζει ορισμένα πρακτικά παραδείγματα:

7. *Καί τά ἄψυχα ὅσα δίδουσι φωνήν, εἴτε αὐλός εἴτε κιθάρα, ἐάν δέν δώσωσι διακεκριμένους τούς φθόγγους, πῶς θέλει γνωρισθῆ τό αὐλούμενον, ἤ τό κιθαριζόμενον;*
8. *Διότι, ἐάν ἡ σάλπιγξ δώσῃ φωνήν ἄσαφῆ, τίς θέλει ἐτοιμασθῆ εἰς πόλεμον;*

Τα μουσικά ὄργανα, μολονότι είναι πράγματα ἄψυχα και χωρὶς νοημοσύνη, χρειάζεται να παίξουν τη μελωδία τους με νότες καθαρές, γιά να ξεχωρίσει ο ακροατὴς το μουσικό κομμάτι που παίζουν, αλλιώς καταντούν ἄχρηστα ως πρὸς τον σκοπό τους. Αν λοιπόν, αυτό γίνεται με τά ἄψυχα, πολύ περισσότερο με την ανθρώπινη γλώσσα, που εκφράζει σκέψεις προσώπων που ἔχουν ψυχή και νόηση. Ἴδια είναι η περίπτωση και με την στρατιωτική σάλπιγγα: Αν δεν σαλπίζει καθαρά το γνωστό και συγκεκριμένο σάλπισμά της, ποιός θα πληροφορηθεῖ ὅτι ἔφθασε η ὥρα της μάχης;

9. *Οὕτω καί σεις, ἐάν δέν δώσητε διά τῆς γλώσσης φωνήν ἐνκατάληπτον, πῶς θέλει γνωρισθῆ τό λαλούμενον; Διότι θέλετε λαλεῖ εἰς τόν ἀέρα.*

Αυτό που μόλις σας εξήγησα, με το παράδειγμα των μουσικών οργάνων, ας γίνει και δικό σας μάθημα, υπενθυμίζει στους Κορινθίους ο απόστολος. Ὅποιος λοιπόν, σηκώνεται στις συνάξεις της εκκλησίας γιά να πεί κάτι, πρέπει να το μεταδώσει σε γλώσσα καθαρή και κατανοητή ὥστε η εκκλησία να καταλαβαίνει και να ωφελεῖται, αλλιώς τα λόγια του θα είναι ἀέρας.

Κατόπιν ο απόστολος, παρουσιάζει σαν ἄλλο παράδειγμα τις γνωστές γλώσσες που μιλούν οι διάφοροι λαοί της γῆς:

10. Τόσα εἶδη φωνῶν εἶναι τυχόν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὐδέν ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀσήμαντον.
11. Ἐάν λοιπόν δέν γνωρίσω τήν σημασίαν τῆς φωνῆς, θέλω εἶσθαι πρὸς τόν λαλοῦντα θάρδαρος, καὶ ὁ λαλῶν, θάρδαρος πρὸς ἐμέ.

Ἀπόλες τις γνωστές γλώσσες που μιλούνται στον κόσμο, καμμία δεν ακούεται δίχως την άρθρωση καθαρῶν συλλαβῶν και σαφῶν λέξεων, υπενθυμίζει ο απόστολος. Διότι, οι γλώσσες έχουν δοθεί ὡστε να καταλαβαίνει ο ένας τον άλλο και ὄχι για να μὴν καταλαβαίνει ο ένας τον άλλο.

Στον συλλογισμό αυτόν ο απόστολος στηρίζει και την παρακάτω προσωπική του οδηγία:

12. Οὕτω καὶ σεῖς, ἐπειδὴ εἶσθαι ζηλωταὶ πνευματικῶν, ζητεῖτε να περισσεύητε ἐν αὐτοῖς πρὸς τὴν οἰκοδομὴν τῆς ἐκκλησίας.

Οι πνευματικές εκδηλώσεις στην εκκλησία έχουν σκοπό να εξυπηρετοῦν τις πνευματικές ανάγκες των πιστῶν και ὄχι να ικανοποιούν ιδιοτελεῖς σκοπούς. Επομένως, η γλωσσολαλία δεν έχει θέση στην εκκλησία επειδή εξυπηρετεῖ το προσωπικό συμφέρον του γλωσσολάου και ὄχι το γενικό συμφέρον της εκκλησίας. Γι'αυτό πρέπει να προτιμάτε (περισσεύετε) την προφητεία, επειδή με την προφητεία οικοδομεῖται η εκκλησία και ὄχι με την γλωσσολαλία.

13. Διὰ τοῦτο ὁ λαλῶν γλώσσαν ἀγνώριστον, ἅς προσεύχεται διὰ νὰ γείνη ἱκανός νὰ διερμηνεύη.
14. Διότι ἐάν προσεύχωμαι μὲ γλώσσαν ἀγνώριστον, τό πνευμά μου προσεύχεται, ἀλλ' ὁ νοῦς μου εἶναι ἀκαρποφόρητος.
15. Τί πρέπει λοιπόν; Θέλω προσευχηθῆ μὲ τό πνεῦμα, θέλω δέ προσευχηθῆ καί μὲ τόν νοῦν· θέλω ψάλλει μὲ τό πνεῦμα, θέλω δέ ψάλλει καί μὲ τόν νοῦν.

Στις συνάξεις της εκκλησίας, τα ποικίλα χαρίσματα πρέπει να έχουν συγκεκριμένη κατεύθυνση και πρακτική εφαρμογή, για να φέρουν την πνευματική τους καρποφορία. Ὄταν ένας λ.χ. προσεύχεται ἢ ψάλλει, ο νούς του πρέπει οπωσδήποτε να συμμετέχει, επειδή αν ο νούς δεν συμμετέχει τότε μένει ἀκαρπος, στείρος, και έτσι το χάρισμα δεν βοηθεῖ σε τίποτε την πνευματική ζωή της εκκλησίας. Ο λόγος δεν μεταδίδεται κατανοητός.

Ὄταν λοιπόν θέλω να προσευχηθῶ ἢ να ψάλλω, θα προσευχηθῶ και θα ψάλλω με το πνεῦμα μου ὡστε να επικοινωνῶ με τον Θεό, αλλά επίσης θα προσευχηθῶ και με τον νού μου, ὡστε να

οικοδομῶ και αὐτόν που ακοῦει. Το νόημα του αποστόλου στα λόγια αὐτά είναι ὅτι ἡ προσευχή και ἡ ψαλμωδία του γλωσσολάλου δεν ἔχουν καμμία θέση στις συνάξεις της ἐκκλησίας, ἐπειδὴ ὁ γλωσσολάλος κάνει χρήση μόνον του πνεύματός του, ὄχι και του νοός του. Επικοινωνεῖ δηλαδή μόνον με τον Θεό, ὄχι και με τὴν ἐκκλησία. Γι'αὐτό κι' αν ὁ γλωσσολάλος ἐπιμένει να προσεύχεται, τότε το περιεχόμενο της προσευχής του πρέπει ὁπωσδήποτε να ἐρμηνεύεται, ὥστε να κάνει συμμετοχὴ και τὴν ἐκκλησία.

16. Διότι ἐάν δοξολογήσης μέ τό πνεῦμα, ἐκεῖνος ὁστις ἔχει τάξιν ἰδιώτου, πῶς θέλει εἶπει τό Ἄμὴν εἰς τὴν εὐχαριστίαν σου, μή ἐξεύρων τί λέγεις;

17. Διότι σύ μέν καλῶς εὐχαριστεῖς, ὁ ἄλλος ὁμως δέν οἰκοδομεῖται.

Το ἄλλο ἀτοπο που γίνεται ὅταν ἓνας προσεύχεται με γλωσσολαλία, στη σύναξη της ἐκκλησίας, είναι ὅτι ὁ γλωσσολάλος υποχρεώνει τον ακροατὴ της προσευχής του να πῆ το «Ἀμήν», χωρίς να ξεύρει γιατί λέει το «Ἀμήν».

Επαναλαμβάνει ἐδῶ ὁ ἀπόστολος αὐτό που ἐξήγησε και παραπάνω, ὅτι δηλαδή ὁ σκοπός των χαρισμάτων στην ἐκκλησία δεν πρέπει να γίνεται κατὰ τρόπο ατομιστικό ἀλλά αἰτροῦιστικό. Ἡ γλωσσολαλία λοιπόν, είναι στην ἐκκλησία μία ἐκδήλωση ὄχι μονάχα ἄσκοπη ἀλλά και ἀναξιοπρεπής, ἐπειδὴ ἀποξενώνει τελείως τους παρόντες πνευματικούς ἀδελφούς, που ἦρθαν στην συνάθροιση γιὰ ν'ανταλλάξουν μεταξύ τους τα δῶρα του πνεύματος κι ὄχι γιὰ να ακοῦνε τα ἀκατανόητα λόγια των γλωσσολάλων.

Το να προσεύχεται λοιπόν ἓνας με γλωσσολαλία (να εὐλογεῖ με το πνεῦμα), ἐφ'ὅσον αὐτό οἰκοδομεῖ τον προσευχόμενο, «καλῶς εὐχαριστεῖ»· ἀλλά στην περίπτωση αὐτὴ ας προσευχηθεῖ κλεισμένος στο δωμάτιό του, ὄχι στις συνάξεις της ἐκκλησίας.

18. Εὐχαριστῶ εἰς τόν Θεόν μου, ὅτι λαλῶ πλειοτέρας γλώσσας παρά πάντα ὑμᾶς.

19. Πλὴν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πέντε λόγους προτιμῶ νά λαλήσω διά τοῦ νοός μου, διά νά κατηγήσω καί ἄλλους, παρά μυρίους λόγους μέ γλῶσσαν ἀγνώριστον.

Μόνον πέντε λόγια κατανοητῆς διδασκαλίας είναι προτιμότερα ἀπό δέκα χιλιάδες ἀκατανόητα λόγια γλωσσολαλίας, βεβαιώνει τους Κορινθίους ὁ ἀπόστολος. Ἡ ἐκκλησία συνέχεται γιὰ να οἰκοδομεῖται πνευματικά, με τὴν ἀμοιβαία ἀνταλλαγὴ των δῶρων του Πνεύματος κι ὄχι γιὰ να καμαρώσει πρόσωπα που ζητοῦν να ἐπιδείξουν

πνευματική ανωτερότητα. Πάλιν εδώ, ο απόστολος αφήνει να εννοηθεί ότι αν κάποιος θέλει να λαλεί γλώσσα, ας το κάμει ιδιαίτε-
 ρως, όχι όμως στην παρουσία άλλων. Ο τρόπος με τον οποίον ο
 πιστός θέλει να επικοινωνεί πνευματικά με τον Θεό είναι προσω-
 πικό του ζήτημα και συνεπώς είναι ελεύθερος ο καθένας μοναχός
 του να προσεύχεται με οποιονδήποτε τρόπο κρίνει, όταν αισθάνε-
 ται ότι οφελείται στην πνευματική του ζωή.

Στο σημείο αυτό, ο Παύλος παρουσιάζει σαν παράδειγμα τον
 εαυτό του. Είχε πλούσιο το χάρισμα της γλωσσολαλίας, ποτέ όμως
 δεν σκέφθηκε να σηκωθεί στη σύναξη της εκκλησίας και να λαλήσει
 γλώσσες. Ομολογεί πως, γι' αυτόν προσωπικά, η γλωσσολαλία έχει
 την πιο ελάχιστη αξία: Πέντε λόγια κατήχησης αξίζουν περισσό-
 τερο από δέκα χιλιάδες λόγια γλωσσολαλίας (μυρίους λόγους).
 Η αναλογία εδώ είναι, ένας μόνο λόγος κατήχησης αξίζει περισσό-
 τερο από δέκα χιλιάδες λόγια γλωσσολαλίας, μία αναλογία που
 αχρηστεύει τελείως την γλωσσολαλία.

20. *Ἀδελφοί, μή γίνεσθε παιδιά κατά τὰς φρένας· ἀλλὰ γίνεσθε
 νήπια μὲν εἰς τὴν κακίαν, τέλειοι ὁμως εἰς τὰς φρένας.*

Το γνώρισμα της παιδιάστικης νοοτροπίας είναι να προτιμά το
 επιδεικτικό και το διασκεδαστικό παρά το χρήσιμο. Οι γλωσσολά-
 λοι παιδιαρίζουν, επειδή δείχνουν τις ίδιες με τα παιδιά προτιμή-
 σεις. Ευχαριστούνται δηλαδή, σ' εκείνο που γυαλίζει απ' έξω παρά
 σ' εκείνο που πράγματι ωφελεί. Ενδιαφέρονται μάλλον να ικανο-
 ποιήσουν τον εαυτό τους παρά να υπηρετήσουν τις ανάγκες των
 άλλων. Να παιδιαρίζετε στην καρδιά σας, όχι στα μυαλά σας. Να
 είσθε άκακοι στις σχέσεις μεταξύ σας αλλά στα μυαλά σας και στις
 κρίσεις σας να είσθε τέλειοι —, τους προτρέπει ο απόστολος.

Αν λοιπόν, οι Κορίνθιοι πράγματι ζήτησαν την πνευματική
 τους πρόοδο, θα την είχαν ζητήσει στην αγάπη και στην αγία ζωή,
 όχι στην γλωσσολαλία. «Ἐάν λαλῶ τὰς γλώσσας τῶν ἀνθρώπων
 καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δέ μή ἔχω, ἔγινα χαλκός ἤχων ἢ κύμβα-
 λον ἀλαλάζον» (Α' Κορ. 13/1).

21. *Ἐν τῷ νόμῳ εἶναι γεγραμμένον, «Ὅτι δι' ἕτερογλώσσων, καὶ
 διὰ ξένων χειλέων θέλω λαλήσει πρὸς τὸν λαόν τοῦτον· καὶ
 οὐδέ οὕτω θέλουσι με εἰσακούσει», λέγει Κύριος.*

Το χωρίο αυτό είναι παρμένο από το βιβλίο του προφήτη Ησαΐα
 (Κεφ. κη'/11-12) και αναφέρεται στην εισβολή των Ασσυρίων που ο
 Θεός επέτρεψε σαν μάστιγα τιμωρίας ενάντια στο λαό Του, γιά την

απιστία του. Πράγματι, ο λαός Ισραήλ δεν πίστεψε στο κήρυγμα των προφητών, σκλήρυνε την καρδιά του και αποστάτησε. Γι' αυτό ο Θεός έστειλε εναντίον του Ισραήλ δάρβαρους κατακτητές, τους Ασσυρίους, για να μιλούν στον αποστάτη λαό με την ξένη και ακατανόητη γλώσσα τους. Αν ο Ισραήλ δεχόταν τον προφητικό λόγο, ασφαλώς ο Θεός δεν θα μιλούσε στους Ισραηλίτες με τις άγνωστες γλώσσες των Ασσυρίων. Επομένως, η ομιλία ξένων γλωσσών είναι δείγμα τιμωρίας για την απιστία εκείνων προς τους οποίους μιλείται η ξένη γλώσσα. Είναι απόδειξη ότι ο Θεός κάνει κρίση, επειδή η καθαρή και κατανοητή αποκάλυψη του Θεού δεν έγινε δεκτή. Η ομιλία ακατανόητη γλώσσας λοιπόν, έχει σχέση όχι με την πίστη αλλά με την απιστία και την παρακοή.

Ο απόστολος εξηγεί την αλήθεια αυτή πλέον αναλυτικά:

22. *Ὡστε αἱ γλῶσσαι εἶναι διὰ σημεῖον, οὐχὶ πρὸς τοὺς πιστεύοντας, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἀπίστους· ἡ προφητεία ὁμως εἶναι οὐχὶ πρὸς τοὺς ἀπίστους ἀλλὰ πρὸς τοὺς πιστεύοντας.*

Οι γλώσσες είναι σημείο του Θεού όχι για όσους δέχονται τα λόγια Του και πιστεύουν, αλλά για εκείνους που αποφάσισαν να μη τα δεχθούν. Εφόσον οι άπιστοι έκλεισαν την καρδιά τους στην καθαρή και σαφή αποκάλυψη του Θεού, γι' αυτό και ο Θεός κάνει κρίση εναντίον τους και τους μιλεί πλέον με άλλη, άγνωστη, γλώσσα. Αυτή άλλωστε ήταν και η μέθοδος του Κυρίου Ιησού. Σαν είδε πως το απλό και κατανοητό κήρυγμά Του δεν συγκίνησε τη συνείδηση του λαού Ισραήλ, τότε άρχισε να τους μιλεί με παραβολές ακατανόητες, «Διά τούτο λαλώ προς αυτούς διά παραβολών, διότι βλέποντες δέν βλέπουνσι, και ακούοντες δέν ακούουσιν, οὐδέ νοοῦσι» (Ματθ. 13/13).

23. *Ἐάν λοιπόν συνέλθῃ ἡ ἐκκλησία ὅλη ἐπὶ τό αὐτό, καί λαλώσι πάντες γλῶσσας ἀγνωρίστους, εἰσέλθωσι δέ ἰδιῶται ἢ ἄπιστοι, δέν θέλουσιν εἶπει ὅτι εἴσθε μαινόμενοι;*

Εδώ, ο απόστολος Παῦλος επιχειρεί μία άλλη, πλέον αυστηρή προσέγγιση για να υποτιμήσει την γλωσσολαλία και να αποθαρρύνει τους γλωσσολάλους. Όταν το εκκλησίασμα γλωσσολαλεί, προσβάλλει την αξιοπρέπεια της εκκλησίας και στιγματίζει τη μαρτυρία της στα μάτια των έξω. Διότι οποιοσδήποτε λογικός άνθρωπος, είτε προσκείμενος είτε άπιστος, επισκεφθεί την εκκλησία και διαπιστώσει το μεγάλο χάος που προκαλεί εκεί η γλωσσολαλία, δικαιολογείται να φύγει με την εντύπωση ότι ο τόπος εκείνος είναι ψυχιατρείο, όχι εκκλησία.

Οι πιστοί έχουν καθήκον να προστατεύουν την καλή μαρτυρία και την αξιοπρέπεια της εκκλησίας και όχι να ζητούν τα δικά τους. Πρέπει το καθένα μέλος της εκκλησίας να καταλάβει ότι ανήκει στο σώμα του Χριστού όχι μονάχα για να απολαμβάνει προνόμια, αλλά και για να εκπληρώνει σοβαρές υποχρεώσεις, ιδιαίτερα όταν πρόκειται να προστατευθεί η καλή φήμη του πνευματικού έργου προς τους έξω.

24. *Ἄλλ' ἂν πάντες προφητεύωσιν, εἰσέλθη δέ τις ἄπιστος ἢ ἰδιώτης, ἐλέγχεται ὑπὸ πάντων, ἀνακρίνεται ὑπὸ πάντων.*
25. *Καὶ οὕτω τὰ κρυπτά τῆς καρδίας αὐτοῦ γίνονται φανερά· καὶ οὕτω πεσὼν κατὰ πρόσωπον, θέλει προσκυνῆσαι τὸν Θεόν, κηρύττων ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι τῶντι ἐν μέσῳ ὑμῶν.*

Αντίθετα λοιπόν, προς τη ζημία που προξενεί στην εκκλησία η γλωσσολαλία, όταν όλοι γλωσσολαλούν, η εκκλησία στην οποία όλοι προφητεύουν προσφέρει πλούσια πνευματική διακονία και καλή μαρτυρία. Ελέγχει την αμαρτία· κρίνει το κακό· φανεράνει τα κρυφά των καρδιών καθώς ο ίδιος ο Θεός τα βλέπει και παρακινεί τους ανθρώπους ν'αναγνωρίσουν το μεγαλείο και την αγιότητα του Κυρίου με την ομολογία από τους έξω: «Αναγνωρίζομε ότι ο Θεός είναι μαζί σας».

Πόση μεγάλη λοιπόν διαφορά υπάρχει μεταξύ, αφ'ενός της γλωσσολαλίας, που δημιουργεί μία δυσφημιστική ατμόσφαιρα και αφ' ετέρου της προφητείας, δηλαδή του χαρίσματος που οδηγεί τους ανθρώπους μετανοημένους στα πόδια του Θεού!

(εδάφ. 26-40) Η λειτουργία των Χαρισμάτων

26. *Τί πρέπει λοιπόν, ἀδελφοί; Ὅταν συνέρχησθε, ἕκαστος ὑμῶν ψαλμῶν ἔχει, διδαχὴν ἔχει, γλῶσσαν ἔχει, ἀποκάλυψιν ἔχει, ἑρμηνεῖαν ἔχει· πάντα ἅς γίνονται πρὸς οἰκοδομὴν.*

Ο κάθε πιστός έχει κάτι να προσφέρει στην εκκλησία. Ο ένας μία ψαλμωδία, ο άλλος μία διδασκαλία, άλλος μία αποκάλυψη· κάποιος άλλος γλωσσολαλία κι' άλλος ερμηνεία. Όλα όμως πρέπει να γίνονται με τάξη και για την πνευματική ωφέλεια της εκκλησίας, προτρέπει τους Κορινθίους ο απόστολος.

Η ψαλμωδία ήταν ένα πνευματικό άσμα αυθόρμητης μουσικής σύνθεσης. Ὑστερα, ακολουθούσε η διδασκαλία που φώτιζε τους πιστούς στην ακριβή εφαρμογή της χριστιανικής αλήθειας. Την αποκάλυψη ακολουθούσε κάποτε η γλωσσολαλία, ένα χάρισμα που έπρεπε οπωσδήποτε να συνοδεύεται από την ερμηνεία της.

27. *Ἐάν τις λαλή γλώσσαν ἀγνώριστον, ἅς κάμωσι τοῦτο ἀνα δύο, ἢ τό περισσότερον ἀνά τρεῖς, καί ἐκ διαδοχῆς καί εἰς ἅς διεριμηνεύη.*
 28. *Ἄλλ' ἔάν δέν εἶναι διεριμηνευτής, ἅς σιωπᾷ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· ἅς λαλή δέ πρός ἑαυτόν καί πρός τόν Θεόν.*

Ο τρόπος που ο απόστολος διατυπώνει την παραπάνω σκέψη του αφήνει να εννοηθεί ότι η γλωσσολαλία δεν ήταν ένα από τα απαραίτητα χαρίσματα της λατρείας της εκκλησίας. Η φράση: «ἐάν τις λαλή γλώσσαν», εννοεί αν, κατά τύχη, βρίσκεται στη συνάθροιση της εκκλησίας κάποιος γλωσσολάλος.

Στην περίπτωση που υπάρχουν γλωσσολάλοι, τότε πρέπει να τηρούνται οι εξής τρεις κανόνες τάξης, διατάζει ο απόστολος:

Να γλωσσολαλούν όχι περισσότεροι από δύο ή το πολύ τρεις.

Ο καθένας να γλωσσολαλεί με τη σειρά του, δηλαδή όχι και οι δύο ή και οι τρεις μαζί.

Τέλος, η γλωσσολαλία να συνοδεύεται απαραίτητα από την ερμηνεία της.

Οι απαγορεύσεις αυτές του αποστόλου σκόπευαν να σταματήσουν την αταξία που επικρατούσε στην εκκλησία της Κορίνθου, όταν ο καθένας που νόμιζε ότι μπορούσε να μιλήσει γλώσσα σηκωνόταν ανεξέλεγκτα και γλωσσολαλούσε με τη δικαιολογία ότι τον κινούσε το Πνεύμα. Παράλληλα, η αταξία αυτή δημιουργούσε μεταξύ των γλωσσολάλων έναν σαρκικό ανταγωνισμό, επειδή ο καθένας προσπαθούσε ν'ακουσθεί δυνατώτερα από τον άλλο.

Στην περίπτωση που βρίσκεται στη συνάθροιση γλωσσολάλος αλλά όχι ερμηνευτής, τότε ο γλωσσολάλος ας περιορισθεί στο να ευχαριστεί τον Θεό από μέσα του, χωρίς ν'ακούεται. Ο απόστολος Παύλος, απαγόρευσε τη γλωσσολαλία στην εκκλησία εφ'όσον δεν συνοδευόταν από την ερμηνεία της, επειδή αυτό που είχε τη σπουδαιότητα ήταν όχι η επίδειξη της γλωσσολαλίας, αλλά το μήνυμα του ερμηνευτή της γλωσσολαλίας.

Αφού έβαλε στη θέση τους τα πράγματα που σχετίζονται με την γλωσσολαλία, ο απόστολος προχωρεί τώρα για να ασχοληθεί και με την προφητεία:

29. *Προφήται δέ ἅς λαλῶσι δύο ἢ τρεῖς, καί οἱ ἄλλοι ἅς διακρίνωσιν.*
 30. *Ἐάν δέ ἔλθῃ ἀποκάλυψις εἰς ἄλλον καθήμενον, ὁ πρῶτος ἅς σιωπᾷ.*

Κάτι ανάλογο με αυτό που ο απόστολος επιβάλλει για την γλωσσολαλία πρέπει να γίνεται και με την προφητεία, όταν η εκκλησία συναθροίζεται για την λατρεία της. Επιτρέπει να λαμβάνουν

μέρος μέχρι τρεις προφήτες, όχι περισσότεροι. Όταν λειτουργεί το χάρισμα της προφητείας, πρέπει να συνοδεύεται και από τη διάκριση. Διάκριση είναι η πνευματική ικανότητα της εκκλησίας να ξεκαθαρίζει από τα λόγια του προφήτη κάθε στοιχείο που είναι ξένο προς την καθαρή αποκάλυψη του Θεού. Ό,τι λοιπόν, ήταν η ερμηνεία για τις γλώσσες, το ίδιο ήταν και η διάκριση για την προφητεία. Στην περίπτωση που, ενώ μιλεί ένας προφήτης, δοθεί αποκάλυψη σε άλλον προφήτη που είναι εκεί παρών, τότε ο πρώτος πρέπει να σιωπήσει και να προσφέρει στο δεύτερο την ευκαιρία να προφητεύσει. Με άλλα λόγια η διαδοχική παρακίνηση του άλλου προφήτη να σηκωθεί και να προφητέψει ήταν το σημείο ότι ο προηγούμενος έπρεπε να σιωπήσει.

Στις αποκαλύψεις που ο προφήτης παρουσιάζει, δεν πρέπει να προβάλλει τον εαυτό του, επειδή το αποκλειστικό έργο του ήταν να οικοδομήσει την εκκλησία. Ήταν εύκολο ο προφήτης να ξεπεράσει το μέτρο των αποκαλύψεών του, και να προσθέσει ετερογενή στοιχεία στην πνευματική τροφή της Εκκλησίας.

Και ο απόστολος συνεχίζει:

31. *Διότι δύνασθε ό εις μετά τόν άλλον νά προφητεύητε πάντες, διά νά μινθάνωσι πάντες καί πάντες νά παρηγορώνται.*
32. *Καί τά πνεύματα τών προφητών υποτάσσονται εις τούς προφήτας.*
33. *Διότι ό Θεός δέν είναι άκαταστασίας, άλλ'είρήνης, καθώς έν πάσαις ταίς εκκλησίαις τών άγιών.*

Ο απόστολος ενθαρρύνει όλους τους προφήτες ν'ασκούν το χάρισμά τους, αλλά ο καθένας με τη σειρά του. Είναι άπρεπο και για την τάξη της εκκλησίας, και για τη μαρτυρία της, όταν ο καθένας προφήτης μιλεί δίχως να ξεύρει πού θα σταματήσει, διότι έτσι εμποδίζει τους άλλους να προσφέρουν στην εκκλησία τις πνευματικές αλήθειες, που διδάσκουν και παρηγορούν. Ο προφήτης λοιπόν, πρέπει να'χει πνεύμα αυτοπειθαρχίας ώστε να ελέγχει ο ίδιος τον εαυτό του και να σταματά, όταν το Πνεύμα θα παρακινούσε κάποιον άλλο να προφητέψει.

Στο χωρίο 33 ο Παύλος εξηγεί ότι ο προφήτης που είναι εμπνευσμένος από το Άγιο Πνεύμα, βρίσκεται πάντοτε σε κατάσταση τέτοια που αισθάνεται τί λέγει, ποιός είναι και πού βρίσκεται (και τα πνεύματα των προφητών υποτάσσονται στους προφήτες) και όχι σε μία παθητική κατάσταση που θυμίζει τους γλωσσολάλους της ειδωλολατρείας, οι οποίοι εκδηλώνονταν σαν τυφλά όργανα παραδομένα στην επίδραση των πονηρών πνευμάτων. Το

Ἅγιο Πνεῦμα δεν αφαιρεί την προσωπική ελευθερία του προφήτη γιά να τον κάμει ένα ασυνείδητο παθητικό ὄργανο. Αν οι διατάξεις αυτές τηρούνται στην Εκκλησία του Χριστού, τότε οι πιστοί δείχνουν ότι ο αληθινός Θεός είναι Θεός ειρήνης και τάξης. Επομένως, η ακαταστασία και η σύγχυση που παρουσιάζονται στην Κόρινθο δεν είναι ἔργο του Θεού αλλά του Διαβόλου.

(Τα χωρία 34–35 αφορούν τη διαγωγή των γυναικών στην εκκλησία).

36. *Μήπως ἀπό σᾶς ἐξῆλθεν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἢ εἰς σᾶς μόνους κατήντησεν;*
 37. *Ἐάν τις νομίξῃ ὅτι εἶναι προφήτης, ἢ πνευματικός, ἅς μάθῃ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα γράφω πρὸς ἐσᾶς, ὅτι εἶναι ἐντολαί τοῦ Κυρίου.*
 38. *Ἄλλ' ἐάν τις ἀγνοῇ, ἅς ἀγνοῇ.*

Οι Κορίνθιοι δεν ἦσαν πλέον προνομιούχοι ἀπό τις ἄλλες ἀδελφές εκκλησίες του Χριστού. Δεν αποτελούσαν το πρότυπο, ούτε σ'αυτούς μόνον μιλούσε ο Θεός. Ἐπρεπε συνεπῶς να συμμορφωθῶν με τις διατάξεις του ἀποστόλου. Ὅσοι εἶναι στην εκκλησία αληθινοὶ προφῆτες και ἄνθρωποι πνευματικοὶ θα διέκριναν ὅτι αὐτὰ που ο ἀπόστολος διατάζει εἶναι στην πραγματικότητα «ἐντολή τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου». Δεν χωροῦν λοιπὸν ἀντιρρήσεις. Και αν ὑπάρχει κάποιος που νομίζει ὅτι μπορεῖ να σηκώνεται ἢ να κάθεται ὅταν θέλει, με τη δικαιολογία ὅτι τον ἐμπνέει το Ἅγιο Πνεῦμα, ας γνωρίζει ὅτι προσβάλλει την αξιοπρέπεια της εκκλησίας και καταπατεῖ την ἐντολή του Κυρίου. Αν ὑπάρχουν αὐτοὶ που νομίζουν ὅτι εἶναι σοφώτεροι ἀπὸ ἕναν ἀπόστολο, αὐτοὶ να παραμερισθῶν και να ἀφεθῶν στις συνέπειες της ἀγνοίας τους και της ἀνυπακοῆς τους.

39. *Ὡστε, ἀδελφοί, ζητεῖτε μετὰ ζήλου τὸ προφητεύειν, καὶ τὸ λαλεῖν γλώσσας μὴ ἐμποδίζετε.*
 40. *Πάντα ἅς γίνωνται εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν.*

Με την τελευταία του αὐτῆ προτροπῆ, ο ἀπόστολος κλείνει τον κύκλο του θέματος της γλωσσολαλίας επαναλαμβάνοντας ὅ,τι εἶχε ἐξηγήσει και στην ἀρχή, ὅτι δηλαδή η προφητεία πρέπει να προτιμάται ἀπὸ τη γλωσσολαλία. Το πρῶτο πρέπει να το ζηλεύουν, ἐνῶ το δεύτερο ας μὴ το ἐμποδίζουν.

Ὅλα να γίνονται με αξιοπρέπεια και με τάξη.

Η γλωσσολαλιά της Κορίνθου ήταν ομιλία ανθρωπίνων, γήινων, γλωσσών ή κάτι μυστικό και ακατανόητο;

Καθώς δείξαμε, η γλωσσολαλιά της Κορίνθου, ήταν πράγματι κάτι το μυστικό και το ακατανόητο. Ο χαρισματούχος γλωσσολάλος της Κορίνθου μιλούσε πράγματα κρυφά και μυστήρια τα οποία κανένας από τους ακούοντας δεν εννοούσε (14/2,3), επειδή δεν εκφραζόταν με λόγια σαφή (εδ. 9) αλλά με λόγια ασαφή και ακατανόητα (εδ. 11), με αποκλειστικό σκοπό να οικοδομήσει τον εαυτό του (εδ. 4) αφήνοντας μόνον το πνεύμα του να προσεύχεται, δίχως την συμμετοχή του νοός του (εδ. 13-15).

Δεν πρόκειται εδώ για ομιλία κάποιας ξένης (άλλης) γλώσσας, (Λατινικής, Αραβικής, Περσικής ή άλλης ανθρώπινης γλώσσας). Εδώ πρόκειται για μία γλώσσα που εξέφραζε, όχι ιδέες ή νοήματα, αλλά τα εσωτερικά συναισθήματα του γλωσσολάλου. Ο απόστολος ονομάζει το περιεχόμενο αυτής της γλώσσας «μυστήρια», επειδή είχε τον χαρακτήρα εκδηλώσεων και εκφράσεων που ήταν αποκλειστικά μυστικές και προσωπικές.

Ο ίδιος ο απόστολος μας εξηγεί, ότι «ομιλώ με το πνεύμα μου» εννοεί ότι μιλώ σε μία γλώσσα που είναι ασυνήθης και άγνωστη σε οποιονδήποτε την ακούει (14/14–16). Η γλωσσολαλιά της Κορίνθου, συνεπώς, δεν ανήκει στις ανθρώπινες, γήινες, γλώσσες, καθώς ήταν λ.χ. οι γλώσσες της Πεντηκοστής.

Άλλωστε, όταν ο απόστολος Παύλος ομολόγησε ότι μιλούσε περισσότερες γλώσσες από όλους τους Κορινθίους γλωσσολάλους (14/18), είναι δύσκολο να συμπεράνουμε ότι αναφέρεται εδώ σε ξένες, γήινες, γλώσσες επειδή μας εξηγεί ότι όταν μιλούσε τις γλώσσες αυτές προσευχόταν μόνο με το πνεύμα του, ενώ ο νους του έμενε άκαρπος. Μόνον δηλαδή το πνεύμα του λειτουργούσε όχι και η ικανότητα του νοός του. Και αυτό φυσικά σημαίνει ότι για να μιλήσει τις γλώσσες αυτές ο απόστολος δεν χρειαζόταν καμμία νοητική προσπάθεια για τη σωστή τους απόδοση. Δεν είχε λοιπόν προηγουμένως σπουδάσει τις γλώσσες αυτές και συνεπώς ήταν γλώσσες αυθόρμητες, τις οποίες το Άγιο Πνεύμα εξωτερέκευ κατ' ευθείαν διά μέσου του πνεύματος του αποστόλου. (Πνεύμα, εδώ, σημαίνει το υψηλότερο μέρος της διάνοιας που ενεργεί κάτω από την επίδραση του Αγίου Πνεύματος, έξω από τη νοητική λειτουργία.).

Αυτό το χάρισμα της γλωσσολαλιάς έπρεπε να παρακολουθείται από το χάρισμα της «διάκρισης των πνευμάτων» διότι εύκολα ήταν δυνατό να ενεργήσουν ξένοι σκοτεινοί παράγοντες, διαφορετικοί από το Άγιο Πνεύμα.

Δύο κατηγορίες (γένη) γλωσσών

Μία προσεκτική και αμερόληπτη έρευνα του χαρίσματος των γλωσσών, μας αναγκάζει να ξεχωρίσουμε το φαινόμενο της γλωσσολαλίας της Κορίνθου από τις γλώσσες που αναφέρονται στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων. Ήσαν δύο διαφορετικά «γένη γλωσσών» που το καθένα τους είχε τα δικά του γνωρίσματα και εκπλήρωνε τους δικούς τους σκοπούς.

Και ιδού ποιές ήσαν οι συγκεκριμένες διαφορές τους:

1. Στις Πράξεις των Αποστόλων, οι γλώσσες ήσαν αμέσως κατανοητές και σαφείς στους ακούοντας (Πράξ. 2/8,11)· ενώ στην Εκκλησία της Κορίνθου η γλωσσολαλιά ήταν ακατανόητη στους ακούοντας (Α΄ Κορ. 14/2, 27-28).

2. Στις Πράξεις των Αποστόλων, ο σκοπός της ομιλίας των γλωσσών ήταν να φανεί στους παρόντες η απόδειξη της αυθεντικής παρουσίας και ενέργειας του Αγίου Πνεύματος καθώς και το θείο κύρος του κηρύγματος (Πράξ. 8/16-17· 10/44-45), ενώ στην Κόρινθο η γλωσσολαλιά ήταν το χάρισμα προσωπικής οικοδομής του γλωσσολάλου (Α΄ Κορ. 14/4).

3. Στις Πράξεις των Αποστόλων, ερμηνευτής των γλωσσών δεν χρειαζόταν, ενώ στην Εκκλησία της Κορίνθου ο ερμηνευτής ήταν απαραίτητος (Α΄ Κορ. 14/14, 28).

4. Στις Πράξεις των Αποστόλων οι γλωσσολάλοι μιλούσαν στους ανθρώπους, ενώ στην Κόρινθο μιλούσαν στον Θεό (Α΄ Κορ. 14/2,).

5. Στις Πράξεις των Αποστόλων οι ξένοι που άκουαν «έξεπλήττοντο και έθαύμαζον» (Πράξ. 2/7), ενώ στην Κόρινθο ο απόστολος προειδοποιεί ότι αν άνθρωποι έξω από την εκκλησία άκουαν τους γλωσσολάλους εν δράσει, θα τους χαρακτήριζαν σα δαιμονισμένους (Α΄ Κορ. 14/23).

6. Στις Πράξεις των Αποστόλων η ομιλία γλωσσών ήταν ένα έκφωνο μήνυμα, κατανοητό σε γνωστή ομιλουμένη διάλεκτο, «άκούομεν αυτούς λαλοῦντας εν ταῖς γλώσσαις ἡμῶν τά μεγαλεία τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. 2/11· 10/46)· ενώ στην εκκλησία της Κορίνθου η γλωσσολαλιά ήταν μυστική προσευχή (μονόλογος) ή αυτοσχεδίαστη ψαλμωδία (Α΄ Κορ. 14/15), ακατανόητη στους παρισταμένους (Α΄ Κορ. 14/2).

7. Στις Πράξεις των Αποστόλων οι γλώσσες ήταν φαινόμενο που εκδηλώθηκε μόνον σε ειδικές περιστάσεις, όταν δηλαδή η ένδειξη της παρουσίας του Πνεύματος ήταν απαραίτητη για να δοθεί κύρος στο ευαγγελιστικό μήνυμα, (περιπτώσεις Πεντηκοστής, Καισάρειας, Εφέσου)· ενώ στην εκκλησία της Κορίνθου η γλωσσολαλιά ήταν συνήθεια εκκλησιαστικής απασχόλησης.

8. Στις Πράξεις των Αποστόλων οι γλώσσες εκδηλώθηκαν έξω από την εκκλησία, σα σημείο ομαδικής επίσκεψης του Πνεύματος, ενώ στην εκκλησία της Κορίνθου η γλωσσολαλιά παρουσιάζεται σαν χάρισμα ατομικής οικοδομής στους κόλπους της εκκλησίας.

9. Στις Πράξεις των Αποστόλων ο σκοπός της ομιλίας γλωσσών ήταν ευαγγελιστικός (Πραξ. 2/11)· ενώ, στην Εκκλησία της Κορίνθου ο σκοπός ήταν οικοδομητικός (Α΄ Κορ. 2/4).

10. Οι γλώσσες του βιβλίου των Πράξεων ήσαν πρωτοφανή θαύματα, ενώ στην εκκλησία της Κορίνθου η γλωσσολαλιά ήταν ένα συχνό χάρισμα, κάποτε αμφίβολο για την υπερφυσική του προέλευση.

11. Στις Πράξεις των Αποστόλων οι γλώσσες ήσαν «έτέρα» (Πράξεις 2/4), ενώ στην εκκλησία της Κορίνθου ήσαν «καινά» (Μαρ. 16/17).

Έχοντας υπόψη αυτή τη διαφορά που υπήρχε στον χαρακτήρα, στο περιεχόμενο, καθώς και στον σκοπό του ενός γένους γλωσσών και του άλλου, δεν συγχωρούμεθα να θεωρούμε και τις δύο αυτές εκδηλώσεις του Πνεύματος σα μία ομοιογενή εμπειρία και να στηρίζουμε σ'αυτή ένα κοινό δόγμα γλωσσολαλιάς.

Ενώ λοιπόν, υπήρχαν δύο «γένη γλωσσών» (το ευαγγελιστικό και το οικοδομητικό) ο απόστολος μας πληροφορεί ότι υπήρχαν επίσης, τότε, και διάφορα «είδη γλωσσών», καθώς λ.χ. γλώσσα ευχαριστίας (Α΄ Κορ. 14/16)· γλώσσα δοξολογίας (Α΄ Κορ. 14/16)· γλώσσα προσευχής (Α΄ Κορ. 14/15) καθώς και γλώσσα ψαλμωδίας (Α΄ Κορ. 14/15).

Αυτά τα «είδη γλωσσών» δεν ήσαν παρά πολύμορφες εκφραστικές εκδηλώσεις των εσωτερικών συναισθημάτων του γλωσσολάλου προς τον Θεό.

Τ

α παραπάνω μας βοηθούν να καταλάβουμε την όλη κατάσταση που επικρατούσε στην Εκκλησία της Κορίνθου. Με δύο λόγια, η Εκκλησία αυτή ήταν, πράγματι, πλούσια σε χαρίσματα αλλά φτωχή σε αγάπη. Ένα πνεύμα σαρκικής, ανθρώπινης, επίδειξης χαλούσε τις εκδηλώσεις του Πνεύματος, καθώς το σκουλήκι κατατρώει το ωραίο φρούτο.

Οι Κορίνθιοι οι σαρκικοί (Α΄ Κορ. 3/3)· οι περιπατούντες κατά τον παλαιόν άνθρωπο (3/3)· τα νήπια εν Χριστώ (3/1)· οι δημιουργοί σχισμάτων (1/10)· οι ζηλόφθονες και εριστικοί (3/3)· οι κατάλαλοι, οι ψιθυριστές και οι ακατάστατοι Κορίνθιοι (Β΄ Κορ. 12/20)· οι Κορίνθιοι τα παιδιά (14/20)· οι περιφρονητές του Κυριακού Δείπνου (11/21)· οι άνθρωποι τους οποίους ο απόστολος έκρινε σαν ανάξιους να τον βοηθήσουν υλικώς στην ανάγκη του (Β΄ Κορ. 11/9)· οι ανεχόμενοι σκάνδαλα και ανηθικότητες στους κόλπους της Εκκλησίας (Α΄ Κορ. 5)· οι Κορίνθιοι που κατατίκρναν και αρνήθηκαν το πνευματικό τους πατέρα (Β΄ Κορ. 12/1)· οι Κορίνθιοι που προκαλούσαν με τη στάση τους τον απόστολο να τους επισκεφθεί «μέ ράβδον» (Α΄ Κορ. 4/21), ζητούσαν να σκεπάσουν όλες αυτές τις πνευματικές ασχίμες τους με τη γλωσσολαλία, μία χαρισματική πείρα που, κατ'αυτούς μαρτυρούσε χριστιανική γνώση και πνευματική ανωτερότητα. Και ο απόστολος τους εξηγεί ότι έχουν μεγάλη άγνοια των πραγμάτων· «Περί δέ τῶν πνευματικῶν, ἀδελφοί, δέν θέλω νά άγνοήτε» (Α΄ Κορ. 12/1).

Φρέσκοι ακόμα από τά ειδωλατρικά και δίχως την πρέπουσα πνευματική καθοδήγηση, οι Κορίνθιοι βάλθηκαν να δώσουν στις εκστατικές εκδηλώσεις την πρώτη θέση στη ζωή της Εκκλησίας, την ίδια θέση που είχαν οι εκδηλώσεις αυτές και στις ιερουργίες της ειδωλολατρείας.

Πίστευαν οι ειδωλολάτρες, ότι όσο περισσότερο ο άνθρωπος παραδίδεται σε μία ασυνείδητη έκσταση τόσο πλησιέστερα προς το θείο βρίσκεται. Σ'αυτό ο απόστολος απαντά ότι στην Εκκλησία του Χριστού, τα πράγματα διαφέρουν από τις συνήθειες της ειδωλολατρείας. Έχουν άλλη αξία και άλλη αποστολή. Μάλιστα, εκείνο που θεωρείται στην ειδωλολατρεία σαν το πρώτο και το σπουδαιότερο, δηλαδή η μυστικοπάθεια, αυτό στην Εκκλησία του Χριστού κατέχει την τελευταία θέση. Και γιά να υπογραμμίσει αυτή την αλήθεια παρουσιάζει τα πνευματικά χαρίσματα κατά σειρά προτεραιότητας:

Ο Θεός ετοποθέτησε στην Εκκλησία:

πρώτον αποστόλους

δεύτερον προφήτας

τρίτον διδασκάλους

*έπειτα θαυματουργικές δυνάμεις,
έπειτα θεραπευτικά χαρίσματα, χάρισμα βοηθείας, δικαστικές
ικανότητες, (τελευταίο) «γλωσσολαλιά» (Α΄ Κορ. 12/28)*

Έταξε ο Θεός τα χαρίσματα στη σειρά αυτή, επειδή ο χαρακτήρας της θεοπνευστίας στην Εκκλησία του Χριστού δεν εξαρτάται από τον εκστατικό τρόπο που μεταδίδεται ο λόγος (όπως συμβαίνει στην ειδωλολατρεία), αλλ' εξαρτάται από τον σκοπό που εκπληρώνει ο λόγος. Κι επειδή στη ζωή της εκκλησίας, η εκστατική γλωσσολαλιά δεν εκπληρώνει κανένα ουσιαστικό σκοπό, ανήκει φυσικά στην τελευταία θέση (Α΄ Κορ. 14/5).

Η χρησιμότητα της γλωσσολαλιάς υπάρχει στο περιεχόμενο της όπως θα το μεταδώσει ο ερμηνευτής και όχι στην ομιλία της γλώσσας, καθ'εαυτήν. Δεν είναι η γλωσσολαλιά ο σκοπός, αλλά απλώς το μέσο που μεταφέρει κάποιον ύμνο ή μία ευχαριστία (14/17), καθώς το βασιλικό αμάξι είναι το μέσο που μεταφέρει τον βασιλιά.

Όποια λοιπόν, σπουδαιότητα έχει το βασιλικό αμάξι δίχως την παρουσία του βασιλιά, παρόμοια, ανάξια λόγου σπουδαιότητα έχει η γλωσσολαλιά, εφόσον δεν καταλαβαίνει η εκκλησία τα λεγόμενα του γλωσσολάλου. Ωστε κατά τον απόστολο, το χάρισμα της γλωσσολαλιάς δεν είναι καν ολοκληρωμένο χάρισμα, αφού για να εκπληρώσει το σκοπό του πρέπει οπωσδήποτε να συμπληρώνεται κι από το χάρισμα της ερμηνείας (Α΄ Κορ. 14/13).

Παράλληλά με τη κατά σειρά αξία των χαρισμάτων, οι Κορινθιοί έπρεπε να μάθουν από τον απόστολο και μία άλλη αλήθεια, που στην άγνοιά τους, παρεξήγησαν. Έπρεπε να μάθουν ότι το καθένα χαρισματούχο όργανο του Αγίου Πνεύματος, ενόσω χρησιμοποιείται στην Εκκλησία, διατηρεί τέλεια συναίσθηση του εαυτού του και πλήρη έλεγχο των λόγων που μιλεί. Το Άγιο Πνεύμα δεν αχρηστεύει ούτε την θέληση ούτε την ταυτότητα του οργάνου Του, όπως συνέβαινε με τη γλωσσολαλιά της ειδωλολατρείας, όπου οι ιέρειες, οι προφήτιδες και οι ιερείς, στις στιγμές της μυστικοπάθειάς τους καταντούσαν τυφλά και ασυνείδητα όργανα σκοτεινών δυνάμεων, ανίκανοι να ελέγξουν τις κινήσεις τους ή τα λόγια τους.

Υπενθυμίζει λοιπόν, στους Κορινθίους, ο απόστολος, ότι αφ' ότου πίστευσαν στον Χριστό είχαν έλθει σε μία νέα κατάσταση πραγμάτων, πολύ διαφορετική από την προηγούμενη πείρα τους στην ειδωλολατρεία:

«Έξεύρετε ότι ήσθε έθνικοί, συρόμενοι όπως εσύρεσθε προς τα έδωλα τά άφωνα» (Α΄ Κορ. 12/2)

Αν λάβουμε υπόψη τις ηθικές και θρησκευτικές συνθήκες της τότε Κορίνθου, δεν ακούεται παράξενο το γιατί η γλωσσολαλιά ήταν στην αποστολική περίοδο, ένα φαινόμενο εντοπισμένο μόνο στην Εκκλησία εκείνη.

Εξαιτίας της κοσμοπολιτικής μορφής της, η ειδωλολατρεία της Κορίνθου με τις ποικίλες μορφές και εκδηλώσεις της, ήταν περισσότερο φανερή εκεί παρά οπουδήποτε αλλού. Ο ναός της Αφροδίτης στην Ακροκόρινθο, με τις χίλιες ιερόδουλές του· οι ιερείς, ιέρειες και προφήτιδες της ειδωλολατρείας με τις μυστικοπαθείς απασχολήσεις τους, όλ' αυτά έκαναν την ατμόσφαιρα της εκκλησίας δεκτική να καλλιεργείται με τόσον ενθουσιασμό, η εκστατική γλωσσολαλιά. Αυτή άλλωστε είναι και η αιτία γιατί εκτός από την Εκκλησία της Κορίνθου, καμμία άλλη εκκλησία της αποστολικής εποχής δεν έδειξε ειδικό ενδιαφέρον στο χάρισμα αυτό.

Δεν εννοούμε φυσικά, ότι η γλωσσολαλιά ήταν ένα φαινόμενο διαβολικής ενέργειας. Η εκστατική γλωσσολαλιά στην Εκκλησία της Κορίνθου ήταν χάρισμα (Α΄ Κορ. 14/19,26) και άσχετα πόσο ασήμαντο και ελλιπές το παρουσιάζει ο απόστολος στον κατάλόγό του, ήταν αναμφισβήτητα μία εκδήλωση του Πνεύματος.

Δεν έμαθαν όμως οι Κορίνθιοι να ξεχωρίζουν την χρήση αυτού του χαρίσματος από την κατάχρησή του. Είναι αλήθεια ότι η χρήση ενός χαρίσματος είναι ένα αγαθό μέσο στα χέρια του Θεού. Είναι όμως, επίσης, αλήθεια ότι η κατάχρηση του χαρίσματος γίνεται ολέθριο μέσο στα χέρια του Διαβόλου. Στις περιπτώσεις αυτές τα λόγια του αποστόλου είναι πάντοτε επίκαιρα, «οὐδέν θαυμαστόν· διότι αὐτός ὁ Σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός» (Β΄ Κορ. 11/14).

Με πόσο καθαρή γλώσσα ο Κύριος Ιησούς προειδοποιεί τους δικούς Του:

«Δέν θέλει εἰσελθεῖν εἰς τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν πᾶς ὁ λέγων πρὸς ἐμέ Κύριε, Κύριε, ἀλλ' ὁ πράττων τό θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Πολλοί θέλουσιν εἰπεῖ πρὸς ἐμέ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, Κύριε, Κύριε δέν προεφητεύσαμεν ἐν τῷ ὀνόματί σου, καί ἐν τῷ ὀνόματί σου ἐξεβάλομεν δαιμόνια, καί ἐν τῷ ὀνόματί σου ἐκάμομεν θαύματα πολλά; Καί θέλω ὁμολογήσει πρὸς αὐτούς, Ὅτι ποτέ δέν σᾶς ἐγνώρισα...» (Ματθ. 7/21-23).

Η πλήρωση του Πνεύματος

«Και μή μεθύσκεσθε μέ οἶνον, εἰς τόν ὁποῖον εἶναι ἀσωτία· ἀλλά πληροῦσθε διὰ τοῦ Πνεύματος» (Εφεσ. 5/18).

Από τη συγκεκριμένη αντίθεση που ο απόστολος μας παρουσιάζει μεταξύ της μέθης με το κρασί και της πλήρωσης με το Πνεύμα, συμπεραίνουμε ότι η πλήρωση του Πνεύματος είναι μία πείρα που, καθώς και η μέθη, συνδέεται στενά με την εσωτερική μας κατάσταση καθώς και με την εξωτερική συμπεριφορά μας.

Ο μεθυσμένος, επηρεασμένος όπως είναι από το οινόπνευμα του κρασιού, σκέπτεται και εκδηλώνεται σαν ένας διαφορετικός άνθρωπος. Τα λόγια του, τα τραγούδια του και γενικά η συμπεριφορά του μαρτυρούν απρέπεια, ανοησία και ασωτία. Καθώς λοιπόν, το οινόπνευμα αλλάζει και μεταμορφώνει τον άνθρωπο προς τον ξεπεσμό, τουναντίον η πλήρωση του Αγίου Πνεύματος ανακαινίζει το πνεύμα του πιστού και τον παρακινεί σε λόγια και σε ύμνους αγίας χαράς, πνευματικού χορτασμού και ψυχικής έξαρσης· «λαλοῦντες μεταξύ σας με ψαλμούς καί ὕμνους καί ᾠδὰς πνευματικὰς ἄδοντες, καί ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν εἰς τόν Κύριον» (Εφεσ. 5/19).

Τί είναι η πλήρωση του Πνεύματος;

Η πλήρωση του Πνεύματος είναι μία προσωπική, ευλογημένη πείρα χαράς, δύναμης και φωτός, που ο πιστός απολαμβάνει, ενόσω βρίσκεται κάτω από τον πλήρη έλεγχο του Αγίου Πνεύματος.

Η παραγγελία του αποστόλου, «πληροῦσθε διὰ τοῦ Πνεύματος», περιέχει τις παρακάτω αλήθειες:

1. Είναι μία πείρα που επαναλαμβάνεται στη ζωή του πιστού

Με άλλα λόγια, η πλήρωση του Πνεύματος δεν είναι καθώς την αναγέννησή μας που συμβαίνει μόνον μία φορά. («Εάν τις δέν γεννηθῆ ἄνωθεν» Ιωάν. 3/3)· ούτε ομοιάζει με το βάπτισμά μας, επειδή κι'αυτό επίσης το λαμβάνουμε μία φορά, («ἐβαπτίσθημεν» Ρωμ. 6/3)· αλλ'ούτε η πλήρωση του Πνεύματος είναι καθώς την σφράγισή μας με Ἅγιο Πνεύμα, που είναι κι'αυτή πείρα που γίνεται ἅπαξ, («ἐσφραγίσθητε» Εφεσ. 1/13).

Πλήρωση του Πνεύματος γίνεται επανειλημμένως στη ζωή του πιστού: «πληροῦσθε».

Η Καινή Διαθήκη επιβεβαιώνει την αλήθεια αυτή με συγκεκριμένα παραδείγματα: Την ημέρα της Πεντηκοστής, οι μαθητές (και ο Πέτρος) «ἐπλήσθησαν πάντες Πνεύματος Αγίου» (Πράξ. 2/4).

Αργότερα ο Πέτρος έλαβε πάλι την πλήρωση του Πνεύματος και μίλησε στους άρχοντες του λαού (Πράξ. 4/8). Εξ άλλου, ο Στέφανος «ήταν πλήρης Πνεύματος Αγίου» (Πράξ. 6/5) και αργότερα, πριν να λιθοβοληθεί πάλι πληρώθηκε με Άγιο Πνεύμα (Πράξ. 7/55).

Ο απόστολος Παύλος και ο Βαρνάβας έλαβαν επανειλημμένως την πλήρωση του Αγίου Πνεύματος (Πράξ. 9/17· 11/24· 13/9,52).

Με τα δεδομένα αυτά δεν μπορούμε να πούμε ότι η πλήρωση του Πνεύματος είναι κάποιο «δεύτερο ξερο Χάρης» στη ζωή του πιστού, ούτε ότι είναι μία πείρα που ο Θεός την προσφέρει μόνον στους λίγους, επειδή όταν ο απόστολος προτρέπει «πληρωσθε διά τού Πνεύματος», ασφαλώς απευθύνεται σ'ολόκληρο το σώμα της Εκκλησίας (Εφεσ. 3/19).

2. Η πλήρωση του πνεύματος δεν συνοδεύεται, κατ'ανάγκη από γλωσσολαλία

Από τα παραδείγματα που παρουσιάζει η Καινή Διαθήκη είναι δύσκολο να υποστηριχθεί ότι εκείνος που πληρούται «έν Πνεύματι Αγίω» μιλεί γλώσσες ακατανόητες.

Ο Ζαχαρίας... «επλήσθη Πνεύματος Αγίου και προφήτευσε λέγων, Εὐλογητός Κύριος ὁ Θεός τοῦ Ἰσραήλ, διότι ἐπεσκέφθη καί ἔκαμε λύτρωσιν εἰς τόν λαόν αὐτοῦ» (Λουκ. 1/67-68).

Επίσης η Ελισάβετ επλήσθη Πνεύματος Αγίου και ανεφώνησε λόγια κατανοητά: «Εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξί, καί εὐλογημένος ὁ καρπός τῆς κοιλίας σου» (Λουκ. 1/41-42).

Όταν ο απόστολος Πέτρος θα μιλούσε στην Ιουδαϊκή συνέλευση, έλαβε την πλήρωση του Πνεύματος και αμέσως άρχισε να μιλεί με λέξεις γνωστές και με φράσεις που ήσαν κατανοητές από τους ακροατές του. «Τότε ὁ Πέτρος, πλησθεῖς Πνεύματος Αγίου, εἶπε πρὸς αὐτούς, Ἄρχοντες τοῦ λαοῦ, καί πρεσβύτεροι τοῦ Ἰσραήλ...» (Πράξ. 4/8).

Επίσης, οι επτά διάκονοι που υπηρετούσαν την πρώτη Εκκλησία, ήσαν «πλήρεις Πνεύματος Αγίου» και όμως δεν αναφέρεται πουθενά ότι η πείρα τους αυτή είχε σχέση με την ομιλία γλωσσών (Πράξ. 6/3).

Ο Στέφανος, μολοντί ήταν «άνδρας πλήρης πίστεως και Πνεύματος Αγίου» δεν δλέπομε ότι απασχολήθηκε ποτέ με ομιλία γλωσσών (Πράξ. 6/5· 7/55).

Και ο Βαρνάβας, «ήτο άνήρ πλήρης Πνεύματος Αγίου», αλλά χωρίς να έχει καμμία σχέση με την ομιλία γλωσσών (Πράξ. 11/24).

Ο απόστολος Παύλος ενώ αντιμετώπιζε τον Ελύμα τον μάγο, (πλησθείς Πνεύματος Αγίου) είπεν: «³Ω πλήρης παντός δόλου και πάσης ραδιουργίας...» (Πράξ. 13/9-10). Δηλαδή, ο απόστολος Παύλος έλαβε την πλήρωση του Πνεύματος και αμέσως μίλησε σε γλώσσα όχι άγνωστη, αλλά γνωστή και κατανοητή.

Δεν υπάρχει στην Καινή Διαθήκη καμμία βάση για να υποστηριχθεί ότι η πλήρωση του Αγίου Πνεύματος συνοδεύεται από την ομιλία αγνώστων γλωσσών.

3. Η πλήρωση του Πνεύματος είναι προσωπική εοθύνη του πιστού

Η προτροπή του αποστόλου «πληροῦσθε διά τοῦ Πνεύματος» είναι διατυπωμένη στην προστακτική έγκλιση και συνεπώς η πείρα αυτή συνιστάται στον κάθε πιστό σαν καθήκον του. Ο πιστός αφιερώνεται, υποτάσσεται τελείως στο θέλημα του Θεού, αγιάζεται, βρίσκειται έτοιμος για οποιαδήποτε θυσία χάριν του ονόματος του Χριστού και τότε το Άγιο Πνεύμα γεμίζει την εσωτερική ζωή του πιστού:

είτε με σοφία και δύναμη λόγου (Πράξ. 4/8).

είτε με θάρρος και με παρησία ομολογίας (Πράξ. 4/31).

είτε με αφοβία προς τον θάνατο (Πράξ. 7/55).

είτε με ανέκφραστη χαρά (Πράξ. 13/52).

είτε με ευλογία και δοξολογία (Λουκ. 1/42).

Η πλήρωση του Πνεύματος, λοιπόν, δίδεται σε ποικίλες περιστάσεις και φανερώνεται όχι με γλωσσολαλία, αλλά με ποικίλες άλλες εκδηλώσεις.

Η ΓΛΩΣΣΟΛΑΛΙΑ ΣΗΜΕΡΑ

Στην αναθεώρηση που έκανε στο εορτολόγιο της εκκλησίας του, ο Πάπας Ιωάννης ΚΒ΄ διέγραψε απ' αυτό αρκετά ονόματα αγίων. Η διαγραφή έγινε ύστερα από την εισήγηση μιας επιτροπής Καρδινάλιων, που διόρισε ο ίδιος. Βρήκε λοιπόν αυτή η επιτροπή, ότι αρκετοί από τους αγίους του Ρωμαιοκαθολικού εορτολογίου δεν υπήρξαν ποτέ σαν ιστορικά πρόσωπα· ήσαν απλώς μυθικά κατασκευάσματα που έπλασαν οι θρησκευτικές παραδόσεις και προκατάληψεις του κοινού λαού.

Ένας από τους αγίους, που δεν πέρασε στις εξετάσεις εκείνης της επιτροπής, ήταν και ο άγιος Χριστόφορος, ο γνωστός προστάτης των ταξιδιωτών.

Σαν κοινοποιήθηκε η εγκύκλιος του Πάπα, για τη διαγραφή των ανύπαρκτων «αγίων», κάποια γυναικούλα του λαού έσπευσε την άλλη μέρα και έστησε στην πλατεία του Αγίου Πέτρου, στη Ρώμη, ένα ομοίωμα του Αγίου Χριστόφορου. Στην παρατήρηση ενός δημοσιογράφου, ο οποίος της υπενθύμισε τη σχετική εγκύκλιο της Αγίας Έδρας, η θρησκευόμενη γυναικούλα απάντησε σε τόνο πεισματικό: «Για μένα ο άγιος Χριστόφορος είναι ο άγιος Χριστόφορος κι ας λέει ο Πάπας ό,τι θέλει».

Ας ελπίσουμε πως δεν θα βρεθούν άνθρωποι, φωτισμένοι από τον Λόγο του Θεού οι οποίοι, αφού διαβάσουν σε τούτη τη μελέτη τις απόψεις του αποστόλου Παύλου για τη γλωσσολαλία, θα πουν με το ίδιο πείσμα εκείνης της γυναικούλας: «Για μένα η γλωσσολαλία είναι γλωσσολαλία κι ας λέει ο απόστολος Παύλος ό,τι θέλει».

Δυο βασικά πράγματα εξηγεί, καθώς είδαμε, ο απόστολος απλά, καθαρά αναντίρρητα:

Πρώτο: Η έκφωνη γλωσσολαλία δεν έχει καμμία απολύτως θέση στην παρουσία άλλου ή άλλων προσώπων, επειδή το χάρισμα αυτό (εφόσον δεν συνοδεύεται από την ερμηνεία του) οικοδομεί μονάχα τον γλωσσολάλο· κανέναν άλλο: «ο λαλών γλώσσαν αγνώριστον, εαυτόν οικοδομεί... εάν δεν ήναι διερμηνευτής, ας σιωπά εν τη εκκλησία· ας λαλή δε προς εαυτόν και προς τον Θεόν» (Α΄ Κορ. 14/4,28). Είναι ένα μυστικό και αποκλειστικά προσωπικό χάρισμα που όποιος αισθάνεται ότι οικοδομείται με αυτό, ας το κάνει χρήση μόνος του, μπροστά στον Θεό, κατά τον ίδιο τρόπο που αναφέρει μυστικά στην προσευχή του και τα απόρρητα προσωπικά του αιτήματα: «ομιλεί προς τον Θεό» (14/2). Αυτός λοιπόν, και ο Θεός. Κανένας άλλος.

Δεύτερο: Ο απόστολος επέτρεψε τη γλωσσολαλία ενώπιον εκκλησιάσματος, μονάχα εφόσον γινόταν και η ερμηνεία της. Όμως, στο σημείο τούτο δημιουργείται ένα δύσκολο πρόβλημα. Είναι το πρόβλημα της πηγής. Δηλαδή, από που εμπνέεται ο ερμηνευτής της γλώσσας; Εμπνέεται από το Πνεύμα του Θεού; Από το πνεύμα το δικό του; Ή από στοιχεία σκοτεινής προέλευσης; Ποιός είν'εκείνος που έχει την ικανότητα να κάνει τη σωστή διάγνωση της πηγής, σε κάθε περίπτωση ερμηνείας της γλώσσας, αφού ο απόστολος μας δεβαιώνει ότι ο Σατανάς, επιτήδειος στην απάτη «μετασηματίζεται εις άγγελον φωτός»; (Β΄ Κορ. 11/14).

Από την αποστολική ακόμα εποχή, υπήρχε αυτός ο μεγάλος φόβος της παραπλάνησης των πιστών, από τα πονηρά πνεύματα, ιδιαίτερα στη χρήση των χαρισμάτων της προφητείας, της γλωσσολαλίας και της ερμηνείας της· χαρίσματα που ανοίγουν μεγάλες πόρτες στα στοιχεία του σκότους.

Ο απόστολος Ιωάννης προειδοποιεί: **«Δοκιμάζετε τα πνεύματα, αν ήναι εκ του Θεού»** (Α΄ Ιωάν. 4/1-6)· και ο απόστολος Παύλος ορίζει: «οι προφήται ας λαλώσιν... και άλλοι ας **διακρίνωσιν**». Μάλιστα προσευχόταν ειδικά για τους πιστούς να μάθουν **«να διακρίνητε τα διαφέροντα»** (Φιλ. 1/10), ώστε πίσω από τις εξωτερικές ομοιότητες που υπάρχουν ανάμεσα στην αλήθεια και την απάτη, να μπορούν να ξεχωρίζουν τον καθαρό λόγο του Θεού από τις ευσεβείς πολυλογίες των ανθρώπων, ή ακόμα από τις μεθοδείες του εχθρού, που μπορεί και μιμείται τα λόγια και τα έργα του Αγίου Πνεύματος (Β΄ Κορ. 11/14).

Ποιός λόγος λοιπόν υπάρχει, να διακινδυνεύουμε τη γνήσια οικοδομή και παρηγορία που βρίσκομε μέσα στα θεόπνευστα κείμενα, για ν'ακούμε την ανθρώπινη γλωσσολαλία που στο κάτω-κάτω δεν γνωρίζομε την πηγή της;

Ώστε:

α) Η γλωσσολαλία, σα μέσο **ατομικής οικοδομής** θα έπρεπε να ασκείται μυστικά και εντελώς προσωπικά, μεταξύ του γλωσσολάλου και του Θεού.

β) Το άλλο «γένος» γλωσσολαλίας σα μέσο **οικοδομής της εκκλησίας**, χρειαζόταν να συνοδεύεται οπωσδήποτε κι από την **ερμηνείσ** της. Αλλά, για να δεβαιωθεί η γνησιότητα της ερμηνείας χρειαζόταν το χάρισμα της «διάκρισης των πνευμάτων» (Α΄ Κορ. 12/10), που τσεκάριζε τον ερμηνευτή, ώστε να μην παρουσιάζει τις δικές του πολυλογίες ότι είναι τάχα αποκαλύψεις του Πνεύματος.

Επειδή, ο καθένας μπορεί να λείει ό,τι θέλει και συνάμα να ισχυρίζεται ότι ο λόγος του είναι Λόγος Θεού.

Ερώτηση:

Μήπως η εμπειρία ειρήνης και πνευματικής ικανοποίησης που αισθάνεται ο γλωσσολάλος, ενώ γλωσσολαλεί, είναι ολοφάνερη απόδειξη της επικοινωνίας του με το Άγιο Πνεύμα;

Ας μην ανακατεύουμε την εμπειρία με την αλήθεια. Η εμπειρία είναι κάτι το διαφορετικό από την αλήθεια.

Ο παδός της κάθε θρησκείας λ.χ. (Μουσουλμάνος, Βουδδιστής κ.τ.λ.) αισθάνεται βαθύ συναίσθημα ειρήνης και ικανοποίησης ενώ επικοινωνεί με τον θεό του, χωρίς αυτή η εμπειρία του να αποδεικνύει ότι η θρησκεία του είναι αληθινή.

Τούτο που μετράει στη Χριστιανική θρησκεία είναι πρώτα το αληθινό της περιεχόμενο και όχι η πλούσια εμπειρία. Η εμπειρία πρέπει πάντοτε να συμμορφώνεται προς την αλήθεια και όχι η αλήθεια προς την εμπειρία. Άλλωστε ευχάριστες και πλούσιες εμπειρίες απολαμβάνουν και αυτοί που χρησιμοποιούν τα ναρκωτικά, καθώς και οι μυστικιστές των Ανατολικών θρησκειών. Αλλίμονο, αν σα βάση και πυξίδα της πίστης μας έχουμε τις συναισθηματικές μας εμπειρίες. Η εμπειρία μας ξεγελάει, η αλήθεια όμως ποτέ.

Ο κάθε πνευματικός πρέπει να γνωρίζει ότι η συναισθηματική εμπειρία μπορεί και μιμείται την αλήθεια τόσο επιτήδεια ώστε το ένα, πολλές φορές, εκλαμβάνεται για το άλλο, με τον ίδιο τρόπο που ο Ισαάκ έπιανε τα χέρια του Ιακώβ και πίστευε ότι ήσαν τα χέρια του Ησαύ.

Οι συναισθηματικές εξάρσεις του γλωσσολάλου και η ικανοποίηση της ψυχής του κάθε άλλο, είναι παρά ασφαλής απόδειξη της επικοινωνίας του με τον Θεό και το Πνεύμα Του. Ας επαναλάβουμε ότι δρισκόμαστε σε αθέβαιο έδαφος αν ταυτίζουμε τις εμπειρίες μας με την αλήθεια.

Ερώτηση:

Γιατί το χάρισμα της γλωσσολαλίας έπαυσε από το δεύτερον μ.Χ. αιώνα να λειτουργεί στην εκκλησία;

Έπαυσε από τότε να λειτουργεί αυτό το χάρισμα επειδή είχε πλέον συμπληρωθεί η γραπτή αποκάλυψη της Καινής Διαθήκης, οπότεν όλα τα στοιχεία για την πνευματική οικοδομή των πιστών

βρίσκονταν πλέον στα θεόπνευστα γραπτά των αποστόλων: «Όλη η γραφή είναι θεόπνευστος, και ωφέλιμος προς διδασκαλίαν, προς έλεγχο, προς επανόρθωσιν, προς εκπαίδευσιν την μετά της δικαιοσύνης» (Β΄ Τιμ. 3/16).

Στην περίοδο των αποστόλων το χάρισμα της γλωσσολαλίας, αν και αναξιόπιστο, εντούτοις έπαιξε κάποιον οικοδομητικό ρόλο στην εκκλησία.

Λέμε «κάποιον» ρόλο, επειδή ο απόστολος όχι μονάχα το αναφέρει τελευταίο στη σειρά προτεραιότητας των χαρισμάτων (Α΄ Κορ. 12/10), αλλά και το υποβιβάζει θεωρώντας το ελλιπές, εφόσον πρέπει να συνοδεύεται και από την ερμηνεία. Σαν όμως οι ευαγγελιστές έγραψαν τα θεόπνευστα ευαγγέλια τους και οι απόστολοι τις θεόπνευστες επιστολές τους, η πηγή θεοπνευστίας δεν ήταν πλέον ο προφορικός λόγος (προφητεία, γλώσσες, ερμηνεία) αλλά τα γραμμένα κείμενά της Κ. Διαθήκης. Από τότε δεν υπήρχε πλέον καμμία ανάγκη να είναι η γλωσσολαλία χρειαστή για την οικοδομή της εκκλησίας. Έτσι εξηγείται και η παρατήρηση του Χρυσοστόμου που έχουμε αναφέρει και στον πρόλογο: «Ολόκληρο το χωρίο (για τη γλωσσολαλία) είναι πολύ σκοτεινό. Αυτή η σκοτεινότητα προέρχεται από την άγνοιά μας για το τι συνέβαινε τότε αλλά δεν συμβαίνει πλέον στις ημέρες μας».

Ερώτηση:

Μπορούμε άρσγε να πούμε ότι η γνήσια γλωσσολαλία της αποστολικής εποχής έχει παύσει να εκδηλώνεται στη ζωή της σημερινής εκκλησίας;

Ως προς την «ευαγγελιστική» γλωσσολαλία του βιβλίου των Πράξεων, αυτή έχει αντικατασταθεί από τις μεταφράσεις της Κ. Διαθήκης που έχουν μέχρι σήμερα γίνει και συνεχώς γίνονται, σε πολλές γλώσσες και διαλέκτους που μιλούνται σ'ολόκληρο τον κόσμο, ώστε να διαδαστούν από όλες τις φυλές και τις γλώσσες «τα μεγαλεία του Θεού» (Πράξ. 2/11).

Ως προς την «εκκλησιαστική» γλωσσολαλία, του «γένους» της Κορίνθου, έχουμε τη γνώμη ότι αυτή έχει αντικατασταθεί από την εκκλησιαστική μουσική.

Ερώτηση:

Εκτός σπό τη γλωσσολαλία υπήρχαν άλλα χαρίσματα που κωσοργήθησαν ύστερα από τον πρώτον αιώνα;

Βεβαίως υπήρχαν. Το χάρισμα της αποστολικής διακονίας (Εφεσ. 4/11) καθώς κι αυτό της προφητείας, είχαν παύσει να λειτουργούν όταν τα δυο αυτά χαρίσματα εκπλήρωσαν το σκοπό τους. Το μεν πρώτο, έπαυσε, ύστερα από την αναχώρηση των αποστόλων από τη ζωή· ενώ την προφητεία, αντικατάστησε το κήρυγμα.

Ερώτηση:

Πολλοί σπό τους γλωσσολάλους είναι ειλικρινείς χριστιανοί· Αυτό δεν μορτυρεί ότι το δόγμα της γλωσσολαλιάς είναι σωστό;

Το να είναι ένας ειλικρινής, σε κάτι που κάνει ή που πιστεύει, αυτό δεν σημαίνει ότι θρίσκεται και στη σωστή γραμμή της Βίβλου. Πολλοί λ.χ. «Μάρτυρες του Ιεχωβά», αθειστές, νηπιοδαπτιστές κ.ά είναι απόλυτα ειλικρινείς σ' αυτό που πιστεύουν, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι τα δόγματα τους είναι αληθινά με τα μέτρα της Αγίας Γραφής.

Σεβόμαστε και εκτιμάμε την ειλικρίνεια, όμως η ειλικρίνεια μόνη της δεν είναι ικανή να αποδείξει μια διδασκαλία σωστή. Χρειάζεται να ρωτήσουμε τον Λόγο του Θεού για να βρούμε τις αληθινές απαντήσεις.

Ερώτηση:

Κατα ποιόν τρόπο η γλωσσολαλιά, σήμερα ζημιώνει την πνευματική ζωή του Χριστιανού;

Μία χαρισματική συγγραφεύς στο βιβλίο της, «Η όμορφη πλευρά του κακού», γράφει:*

«Πολλοί από μας τους χαρισματικούς, θέλομε να επιβάλουμε με το ζόρι, στον κάθε χριστιανό ορισμένα χαρίσματα, άσχετα πόσο αστήρικτος είναι στον Κύριο και δίχως να λαμβάνουμε υπόψη τι είδους χαρίσματα θέλει ο Κύριος να δώσει στον καθένα. Έχω προσωπικά παρακολουθήσει αυτούς τους νέους πιστούς να υποβάλλονται στην ίδια ακριβώς τεχνική που υποβάλλεται κι αυτός που ασπάζεται κάποια απόκρυφη θησκειά.

Ένα παράδειγμα. Λένε στον υποψήφιο γλωσσολάλο: «Σήκω επάνω! Πες κάτι ή κάνε κάποιον ήχο. Συνέχιζε να κάνεις ήχους, άσχετα τι είδους, και ο Κύριος θα τους μετατρέψει σε γλώσσα».

*Johanna Michaelsen, «The beautiful side of Evil» σελ. 185.

Επίσης: “Φώναξε, ‘Δόξα στον Κύριο’, ή επαναλάμβανε ‘Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς’ 100 φορές και όσο διαστικά μπορείς. Μόλις αρχίσεις να μπερδεύεσαι στις λέξεις, συνέχισε με λόγια μπερδεμένα. Δόξα τω Θεώ πήρες το χάρισμα».

Και καταλήγει η χαρισματική συγγραφέας που αναφέρουμε:

«Τέτοια πράγματα προσβάλλουν το Άγιο Πνεύμα και πλησιάζουν τα όρια της βλασφημίας».

Με υπόψη τα παραπάνω, προσθέτομε κι εμείς ότι σήμερα η γλωσσολαλία έχει καταστήσει ένα κρυφό, αλλά κούφιο, καμάρι ανθρώπων που είναι ακατάριστοι στη χριστιανική γνώση και οι οποίοι μένουν στις τάξεις των «γλωσσολάλων» ώστε να μη χάσουν την ικανοποίηση που τους χαρίζει αυτό το κρυφό, αλλά κούφιο, καμάρι τους για την «πνευματική τους ανωτερότητα».

Σ’ αυτό συμφωνεί και η παραπάνω χαρισματική συγγραφέας: Ιδού τα λόγια της:

«Εμείς οι χαρισματικοί ζητάμε απεγνωσμένα να λαλήσουμε γλώσσες με τη δικαιολογία ότι «όλοι μιλούν γιατί όχι κι εγώ;». Δεν μας αρέσει να μείνουμε απ’ έξω και να μας βλέπουν οι άλλοι σαν πνευματικά νήπια. Είναι κύριο γνώρισμα της ανθρώπινης φύσης να διψάει για υπεροχή και γνωρίζω κάποιους που ύστερα από την εμπειρία της γλωσσολαλίας, ομολόγησαν ότι εψεύθησαν σχετικά με την “εν πνεύματι” εμπειρία τους. Καθώς βεβαίωσαν αυτή η εμπειρία τους δεν ήταν παρά ένας ενθουσιασμός της στιγμής».

Ερώτηση:

Πώς μπορούμε να διακρίνουμε ότι η γλωσσολαλία σήμερα ζημιώνει τους σκοπούς που έχει ο Θεός γις την εκκλησία Του;

Η γλωσσολαλία ζημιώνει τους σκοπούς του Θεού για την εκκλησία Του, επειδή:

- 1) Καλλιεργεί τη διαίρεση και την αταξία στους κόλπους της εκκλησίας (Α΄ Κορ. 14/33).
- 2) Χωρίζει τους πιστούς του «ενός σώματος» (της εκκλησίας) σε δυο «σώματα»: Στους αναγεννημένους δια του Πνεύματος» (με τη φτωχή πνευματική εμπειρία), και τους «βαπτισμένους εν Πνεύματι» (γλωσσολάλους, με την πλούσια πνευματική εμπειρία).
- 3) Η γλωσσολαλία, είναι χάρισμα που υποκινεί τον πιστό σε έπαρση και σε επίδειξη παρά σε ταπεινώση και σε αφανή διακονία.

- 4) Δημιουργεί ατμόσφαιρα αρνητικής μαρτυρίας στους έξω της εκκλησίας (Α΄ Κορ. 14/23).
- 5) Παρερμηνεύει το νόημα του Ευαγγελίου. Επειδή η καρδιά του Ευαγγελίου δεν είναι θρησκευτικές εξάρσεις και συναισθηματικές κραυγές, αλλά απάρνηση του «Εγώ» και υπακοή στο θέλημα του Θεού: «ο πράττων το θέλημα του Πατρός μου» (Ματθ. 7/21).
- 6) Η γλωσσολαλιά δίνει την πρώτη έμφαση στο ανθρώπινο απατηλό **συναίσθημα**, ενώ το αληθινό Ευαγγέλιο έχει σαν κέντρο του τη **θέληση** του ανθρώπου: «Εάν τις **θέλει** να έλθει οπίσω μου...», (Ματθ. 16/24).

ΤΕΛΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Όποια πνευματική αίγλη θα προσέδιναν στη σημερινή εκκλησία του Χριστού οι αδελφοί μας Πεντηκοστιανοί, καθώς και οι άλλοι γλωσσολάλοι αν, στη θέση των χαρισμάτων της μάταιης **επίδειξης** καθώς η περίπτωση γλωσσολαλιάς, τοποθετούσαν τα χαρίσματα της ταπεινής **διακονίας**: αντιλήψεις (Α΄ Κορ. 12/28)· παρακλήσεις (Ρωμ. 12/8)· μετάδοση (Ρωμ. 12/8)· ελεημοσύνη (Ρωμ. 12/8) και άλλης φύσεως χρήσιμα χαρίσματα (Ρωμ. 12/8) κ.ά.

Όποιο παράδειγμα ορθής ερμηνείας των Γραφών θα πρόδιδαν οι αδελφοί μας Πεντηκοστιανοί αν με το πάθος που κηρύττουν επιδεικτικά τη γλωσσολαλιά του Πνεύματος, με το ίδιο αυτό πάθος κήρυτταν τους καρπούς του Πνεύματος.

Πόσο δυνατή Χριστιανική μαρτυρία θα έδιναν οι αδελφοί μας Πεντηκοστιανοί και οι άλλοι γλωσσολάλοι, αν με τον ζήλο που επιδιώκουν να δείχνουν την πνευματική τους ανωτερότητα με τον ίδιο αυτόν ζήλο έδειχναν πνευματική ταπεινοφροσύνη.

Τέλος, οποια πολύτιμη συμβολή θα πρόσφεραν οι αδελφοί μας Πεντηκοστιανοί και οι άλλοι γλωσσολάλοι, στην εκκλησία του Χριστού αν αντί να παρακινούν τους άλλους χριστιανούς σώνει και καλά να μιλήσουν γλώσσες, τους παρακινούσαν «εις αγάπην και καλά έργα» (Εβρ. 10/24).